

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010

213

Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου

(XX)

Τρία χρόνια μετά...

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ κείμενο συμπληρώνονται 20 δημοσιεύσεις σ' αυτή την όχι και τόσο "εύηχη" στήλη, που καθιερώθηκε ύστερα από τις σοβαρές περιπέτειες που είχε η υγεία του εκδότη μας πριν από 3,5 χρόνια.

Στο διάστημα αυτό είχαμε εμπειρίες, σκέψεις και προβληματισμούς, που δύσκολα περνούν από το μυαλό του υγιούς ανθρώπου, αν και θα έπρεπε, μερικές από τις οποίες μοιραστήκαμε μαζί σας.

Όσο έχει κανείς την υγεία του, ούτε την υπολογίζει ούτε την προστατεύει. Θεωρεί πολλά πράγματα δεδομένα και δεν φροντίζει να ευχαριστεί τον Θεό για το δώρο αυτό.

ΠΗΡΑΜΕ επίσης ένα μάθημα από την ιατρική πλευρά της υπόθεσης, και τούτο είναι ότι κάθε άντρας ηλικίας 50 ετών θα πρέπει να κάνει μία διερευνητική κολονοσκόπηση, η οποία δείχνει αν έχουν αρχίσει να αναπτύσσονται στο παχύ έντερο πολύποδες, οι οποίοι –αν και αθώοι αρχικά– συχνά μεταλλάσσονται σε καρκίνους.

Αν δεν υπάρχει τίποτα, τουλάχιστον θα ξέρει τα καλά νέα. Αν πάλι βρεθεί κάποιος πολύποδας, όπως γράψαμε και παλαιότερα, ο γιατρός έχει τη δυνατότητα να τον αφαιρέσει ακόμη και στη διάρκεια αυτής της εξέτασης (κολονοσκόπησης), η οποία γίνεται με ελαφριά νάρκωση (μέθη) και είναι εντελώς ανώδυνη.

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ εάν υπάρχει –όπως στη δική μας περίπτωση– πάλι μπορεί να αφαιρεθεί πριν προχωρήσει και κάνει ζημιά σε άλλα ζωτικά όργανα.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ κάθε υπεύθυνου ατόμου και ιδιαίτερα του χριστιανού, να λαβαίνει όλα τα δυνατά μέτρα και προφυλάξεις, ώστε να χαρίζει στον εαυτό του και στους αγαπητούς του ασφάλεια και σιγουριά «**όσον το αφ' ημών**».

Και είναι μεγάλη ασοφία, ενώ ο Θεός έχει δώσει στους ανθρώπους επιστήμη και γνώση, να αφήνουμε ανεκμετάλλευτα αυτά τα "δώρα" τη στιγμή που μπορούν να είναι σωτήρια.

ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ τη δική μας περίπτωση, οι γιατροί περιμένουν να περάσουν άλλα δύο χρόνια πριν πουν ότι η περιπέτεια αυτή "τελείωσε".

Ως άνθρωποι δεν μπορούμε να εξασφαλίσουμε αφθαρσία και αθανασία, που είναι αποκλειστικά δώρα του Θεού. Μπορούμε όμως να κάνουμε το μέρος μας για να προλαβαίνουμε το κακό.

Έτσι κάθε άντρας που αγαπά τους δικούς του και τον εαυτό του (ή σαν τον εαυτό του) πρέπει να μπορεί να το αποδείξει κάνοντας ό,τι περνάει από το χέρι του και προλαβαίνοντας τα δυσάρεστα.

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ θέλουμε να εκφράσουμε άλλη μια φορά τις ευχαριστίες μας προς όλους όσους προσευχήθηκαν για εμάς σ' αυτή την περιπέτεια, και να επαναλάβουμε την ανάγκη που πάντα υπάρχει: «**αδελφοί προσεύχεσθε υπέρ ημών**».

Με πολλή αγάπη για όλους και στην υπηρεσία Εκείνου που ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΣ ΑΓΑΠΗΣΕ. ☩

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου (XX)
Τρία χρόνια μετά... 2
- ❶ Όταν ο ένας ανέρχεται, ο άλλος παραχωρεί τη θέση του! 4
- ❶ Ο πατήρ του ψεύδους 6
- ❶ 10 πράγματα που μάθαμε στον ιεραποστολικό αγρό 10
- ❶ Αρετές και κρίση (I) 12
- ❶ Αρετές και κρίση (II) 17
- ❶ Το είπε πράγματι ο Χριστός; 22
- ❶ Υπάρχει και άλλο κακό... 32

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ 20
  - Το "μπλάνκο" και το Αίμα
  - Συζυγίας Εγκώμιον
- ❶ «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [:]» 28
  - ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ
  - ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΛΥ ΠΙΠΕΡΙ...
  - ΚΟΙΝΩΝΙΑ... ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
  - Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ...
  - ΒΡΕΘΗΚΕ (ΞΑΝΑ;)
  - ΤΟ ΣΟΥΡΤΑ-ΦΕΡΤΑ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΑΔΩΝ
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
Αμηχανία ή χοντροπετσιά;

ἐν οὐτῇ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 25 - ΤΕΥΧΟΣ 216 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή ὀργάνωση • Δεν αντιστατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικρίπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ὕστερα από ἄδεια του ἀρχικοῦ τους ἐκδότη και στα οποία ὑπάρχει σχετική ἐνδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε ἐκτέλεση της ἐντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ς/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε ὅποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εἰσφορές ἐξυπηρετῇ ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Ἀπόφ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης • **Ταχυδρομική Επικοινωνία:** ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • **Εκτύπωση:** Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Ἀθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/ρίας: 3360] • **Τυπώνεται στην Ελλάδα** • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

(1) → tyxikos@gmail.com

(2) → editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΕΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Κιουταχίας 8, 14231 Νέα Ιωνία

Όταν ο ένας ανέρχεται, ο άλλος παραχωρεί τη θέση του!

"Εκείνος πρέπει να αυξάνη, εγώ δε να ελαττώνωμαι" (Ιωάν. 3/γ/30)

Τότε ήμουν νέος, κάπου στη δεκαετία του πενήντα, ακριβώς δεν θυμάμαι, όταν κάποιο βράδυ φιλοξενήθηκα σ' ένα σπίτι αγαπητών μου αδελφών σ' ένα χωριό, στη δυτική Ελλάδα.

Το ταβάνι του δωματίου ήταν φτιαγμένο από καλάμια κι επάνω ήταν βαλμένα κεραμίδια, όχι σωστά κολλημένα, που μπορούσες άνετα να βλέπεις τον ουρανό, τ' αστέρια και το φεγγάρι

Ήταν μια ωραία νύχτα, μια αξέχαστη εμπειρία για μένα, τη σκέπτομαι ακόμα και σήμερα κι ας έχει περάσει σχεδόν μισός και πλέον αιώνας.

Καθώς ξάπλωσα στο καλό εκείνο κρεβάτι που είχε ετοιμαστεί με τόση αγάπη, διέκρινα πάνω μου και δίπλα μου να με παρακολουθεί το φεγγάρι, που δεν έφυγε από κοντά μου μέχρι το ξημέρωμα της αυγής.

Σε κάποια στιγμή όμως ξεπρόβαλλε ο μεγάλος, ο δυνατός αδελφός, ο ήλιος, και τότε το φεγγαράκι που με συντρόφευε όλη τη νύχτα μου, υποκλίθηκε μπροστά στο μεγάλο αδελφό και του

παρεχώρησε τη θέση του, αθόρυβα, χωρίς κανένα πρόβλημα.

Εκείνος, ο μικρός που παρεχώρησε τη θέση του, καθώς δανείζονταν φως απ' το μεγάλο του αδελφό, πήγε να δώσει τη βοήθειά του σε κάποιο άλλο κομμάτι της Γης.

Ο μέχρι τώρα νυχτερινός σύντροφός μου μ' αποχαιρέτησε λέγοντάς μου: Σου εύχομαι να περάσεις καλά. Θα σ' επισκευτώ ξανά, το βράδυ θα είμαι στην ώρα μου, απόλαυσε τις υπηρεσίες του μεγάλου αδελφού μου... Την ημέρα ο ήλιος και τη νύχτα η σελήνη! (Ψαλμ. 121/ρκα/6).

Το σκέφτηκα ξανά και ξανά... Τι ωραία, απρόσκοπτη, αριστουργηματική εναλλαγή! Τι αρμονική συνέχιση και μάλιστα χιλιετίες τώρα χωρίς κανένα εμπόδιο ή διακοπή!

Δίχως τριβές και αντιρρήσεις, χωρίς διατάραξη στην εξέλιξη των ισορροπιών, και χωρίς συζητήσεις και χάσιμο χρόνου!

Αρμονικές παραχωρήσεις μέσα στην τάξη που έχει οριστεί, χωρίς παρεκκλίσεις.

Έρχεται ο ένας και αρμονικά αποχωρεί ο άλλος. Μακάρι να γινόταν αυτό με μας τους ανθρώπους! Εξ άλλου ο ένας έχει σχέση, όχι μόνο, αλλά και εξάρτηση από τον άλλο, και συνυπάρχουν και δουλεύουν μαζί, με ακρίβεια στο κύλισμα και στην εναλλαγή του χρόνου.

Καθώς τις νύχτες κλεφτοκοίταζα το φεγγάρι μεσ' από κείνη τη σκεπή, έμοιαζε σαν μια φέτα καρπούζι, μια άλλη νύχτα μόνο μια λεπτή γραμμή, μια άλλη ένα ημικύκλιο ή ένα μεγάλο πορτοκάλι.

Ήταν το ίδιο που εκείνες τις νύχτες στο χωριό αλλά και στο περπάτημά μου στην παραλία περπατούσε μαζί μου. Όταν στεκόμουν στέκονταν κι αυτό, όταν συνέχιζα συνέχιζε κι αυτό, όταν κρυβόμουν κάτω από κάποιο δέντρο κρύβονταν κι αυτό. Πάντως κάποιες ακτίνες του με παρακολουθούσαν πιστά, ήταν αδύνατο να του κρυφτώ ή να του ξεφύγω.

Εγώ τα χρόνια που πέρασαν αναρωτιόμουν κι αναρωτιέμαι και σήμερα: Γιατί να μην υπάρχει αυτή η αρμονική

συνύπαρξη μεταξύ των ανθρώπων; Η τάξη και η φυσιολογική διαδοχή, η παραχώρηση της σκυτάλης καθαρά από τον ένα στον άλλο, δηλαδή γενικά μεταξύ μας;

Διότι, αν το σύμπαν λειτουργεί με βάση τους κανόνες του Δημιουργού του, γιατί ο επικεφαλής, βασιλιάς της δημιουργίας, ο άνθρωπος, να εμφανίζεται ασεβής και λιποτάκτης;

Κάπου είχα διαβάσει αυτό που θέλω να το προσθέσω κλείνοντας.

«Τα πατριαρχικά δέντρα οφείλουν να ρίχνουν τη σκιά τους στα νεώτερα. Όμως δεν πρέπει να ξεχνούν ότι αφού άφησαν το σπόρο πίσω τους –τον καλό σπόρο– θα τους χτυπήσει αναπάντεχα ο κεραυνός της μετάθεσης!...»

ΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ!

Από Συνεργάτη

Μικρά, όμως όχι ασήμαντα...

Ο πατήρ του ψεύδους

«Σεις είσθε εκ πατρός του διαβόλου και τας επιθυμίας του πατρός σας θέλετε να πράττετε. Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος και δεν μένει εν τη αληθεία, διότι αλήθεια δεν υπάρχει εν αυτώ· όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, διότι είναι ψεύστης και ο πατήρ αυτού του ψεύδους»
(Ιωάν. 8/η/44)

Δεν γνωρίζουμε ποιο ακριβώς ψέμα είχε υπόψη Του ο Χριστός όταν είπε τα λόγια της προμετωπίδας. Άραγε αναφερόταν στο ψέμα με το οποίο παραπλάνησε και παρέσυρε άλλους αγγέλους για να τον ακολουθήσουν στην ανταρσία του; Άραγε αναφερόταν στο ψέμα που ο ίδιος γέννησε μέσα στη σκέψη του –ότι θα μπορούσε τάχα να αντισταθεί και να νικήσει τον Θεό– που τον οδήγησε στην ανταρσία του και έγινε Σατανάς; (Σατανάς = αντιδίκος, αντίπαλος, εχθρός, εναντιούμενος, ανθιστάμενος). Για όλα αυτά και εν γένει για την ταυτότητα του Διαβόλου η Αγία Γραφή δεν δίνει αρκετές πληροφορίες.

Το χωρίο από την Αποκάλυψη **«και η ουρά αυτού έσυρε το τρίτον των αστέρων του ουρανού και έρριψεν αυτούς εις την γην»** (Αποκ. 12/ιβ/4) που πολλοί το θεωρούν ως εξήγηση για την προέλευση των δαιμόνων, είναι εντελώς άσχετο, αφού το γεγονός στο οποίο αναφέρεται –οποιοδήποτε και αν είναι και οτιδήποτε και αν σημαίνει– σίγουρα αναφέρεται στο μέλλον και όχι

στο παρελθόν. Επιπλέον το χωρίο αυτό έχει το παράλληλό του στην προφητεία του Δανιήλ, **«και εμεγαλύνθη έως του στρατεύματος του ουρανού· και έρριψεν εις την γην μέρος εκ της στρατιάς και εκ των αστέρων και κατεπάτησεν αυτά»** (Δαν. 8/η/10), όπου τα αλχηγορικά αυτά “αστέρια” παρουσιάζονται να καταπατώνται από το προφητικό εκείνο «κέρας», γεγονός που λογικά δεν θα ταίριαζε να γίνεται.

Μη έχοντας, λοιπόν, περισσότερες πληροφορίες, σίγουρα μπορούμε να θεωρήσουμε ως **πρώτο ψέμα** εκείνο το οποίο υπάρχει καταγραμμένο στη Βίβλο, δηλαδή αυτό που είπε ο Όφρις στην Εύα, και διατηρήθηκε ως εμάς με τα εξής λόγια: **«Είπεν ο όφρις προς την γυναίκα, Δεν θέλετε βεβαίως αποθάψει αλλ' εξεύρει ο Θεός, ότι καθ' ην ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν»** (Γέν. 3/γ/4-5). Τουλάχιστον αυτό ήταν το πρώτο ψέμα που είπε ο Διάβολος σε ανθρώπους.

Αν διαθέσουμε τώρα λίγο χρόνο για να προσέξουμε τα λόγια αυτά του φιδιού, αυτό το πρώτο ψέμα που χρησιμοποιήσε ο Διάβολος για να παραπλανήσει τους ανθρώπους, εύκολα θα διαπιστώσουμε ότι σ' αυτά περιέχεται **(α)** το πρώτο φιλοσοφικό ψέμα **(β)** το πρώτο θρησκευτικό ψέμα και **(γ)** το πρώτο κοινωνικό ψέμα. Ας δούμε το καθένα ξεχωριστά:

(α) Το πρώτο φιλοσοφικό ψέμα

Η πρώτη διάσταση του σατανικού ψέματος ήταν φιλοσοφική. «**Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει**» τους είπε και με τον τρόπο αυτό “απαντούσε” στο βασικό λογικό ερώτημα περί του θανάτου, διότι ο άνθρωπος πάντα αναρωτιέται **“Τι συμβαίνει μετά το θάνατό μου;”**

Παρ' όλο που οι Πρωτόπλαστοι δεν είχαν δει κανέναν άνθρωπο να πεθαίνει όσον καιρό ήταν στον Παράδεισο, σίγουρα είχαν δει το φαινόμενο της φθοράς να εξελίσσεται γύρω τους στα φυτά και τα ζώα. Τα φύλλα όπως και τα ωραία λουλούδια, έπεφταν από τα δέντρα και γρήγορα σάπιζαν. Τα έντομα χωρίς αμφιβολία πέθαιναν κατά χιλιάδες γύρω τους, τελειώνοντας τη σύντομη, συχνά ολιγόημερη, ζωή τους. Αλλά και τα μεγαλύτερα ζώα πέθαιναν –αν όχι ως τροφή άλλων ζώων, επειδή από τα χωρία Γεν. 1/α/29-30 φαίνεται ότι τα ζώα που ήταν στον Παράδεισο μάλλον έτρωγαν χόρτα, όπως και ο άνθρωπος–, ωστόσο μπορούσαν να συμβαίνουν ατυχήματα π.χ. εξαιτίας πτώσεων, καταπάτησης ενός μικρότερου ζώου από άλλο μεγαλύτερο κ.ο.κ.

Μα πάνω απ' όλα υπήρχε ο λόγος του ίδιου του Θεού, που τους είχε προειδοποιήσει ότι: **«Από του ξύλου της**

γνώσεως του καλού και του κακού δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει» (Γέν.

2/β/16-17). Τι αξία θα είχε αυτή η προειδοποίηση του Θεού αν οι Πρωτόπλαστοι

δεν είχαν γνώση τι είναι ο θάνατος, ώστε να θέλουν να τον αποφύγουν; Αν είχαν άγνοια, αυτή η προειδοποίηση θα ήταν άνευ αντικειμένου.

Κάλλιστα, λοιπόν, μπορούσε να εγερθεί στο νου του πανέξυπνου Αδάμ και της Εύας το φιλοσοφικό ερώτημα, με τι μορφή ερωτήσεων όπως: –*Τι γίνονται άραγε αυτά τα ζώα που πεθαίνουν;* –*Είναι δυνατόν να πεθάνουμε κι εμείς;* –*Τι σημασία έχει ο λόγος του Θεού, πως αν αμαρτήσω θα πεθάνω;*

Σε όλες αυτές τις απορίες των Πρωτοπλάστων, ήρθε δήθεν να “απαντήσει” ο Διάβολος με το ψέμα του, **«Δεν θέλετε βεβαίως αποθάνει»**, με το οποίο αμφισβήτησε την προειδοποίηση του Θεού και διευκόλυνε το δρόμο τους προς την αμαρτία.

Δυστυχώς και σήμερα αποπλανά τους ανθρώπους με παρόμοιο τρόπο ο φθονερός αυτός εχθρός, προσπαθώντας να αποσπάσει την προσοχή τους από τα σοβαρά προβλήματα της ζωής, με ψεύτικες υποσχέσεις και ψεύτικες “απαντήσεις”, ώστε να τους ακούμε να λένε: –*Το τέλος μας είναι ο τάφος.* –*Δεν υπάρχει τίποτα μετά το θάνατο.* –*Κανένας δεν πρόκειται να με κρίνει για τις πράξεις μου.* –*Όλα εδώ τελειώνουν.* Και

έτσι να αδιαφορούν για τη μελλοντική τους αιώνια προοπτική.

(β) Το πρώτο θρησκευτικό ψέμα

Ταυτόχρονα το ψέμα του Όφη περιείχε και μια θρησκευτική διάσταση, που αφορούσε τη φύση των ανθρώπων και τη σχέση τους με τον Θεό: **«Εξεύρει ο Θεός, ότι καθ' ην ημέραν φάγητε απ' αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί»**, τους είπε.

Με άλλα λόγια “εξήγησε” ότι η φύση του Θεού που είναι ανώτερη από εκείνη των ανθρώπων, θα μπορούσε να γίνει και δική τους αν μόνο έτρωγαν από τον καρπό του απαγορευμένου δέντρου. Το μόνο εμπόδιο για την “ανέλιξη” τους ήταν ο Θεός και ο μόνος τρόπος για να την “κερδίσουν” ήταν η παράβαση της θείας εντολής, την οποία προφανώς ο Θεός την έδωσε με μοναδικό σκοπό να εμποδίσει την πρόοδό τους. Προέκυψαν έτσι διλήμματα κατά πόσον ο Θεός είναι καλός, αν είναι μοναδικός, αν μπορεί ο άνθρωπος να γίνει ακόμη ένας “θεός” κ.ο.κ.

Με τον τρόπο αυτό τέθηκε σε αμφισβήτηση η μέχρι τότε “θρησκεία” των Πρωτοπλάστων. Δίνοντας προσοχή στα λόγια του Σατανά, άρχισαν να βλέπουν τον Θεό όχι σαν αγαθό Δημιουργό αλλά σαν κακό ανταγωνιστή, που ήθελε να εμποδίσει την προκοπή τους. Αυτή η αίσθηση για το θείο, πέρασε σε όλες τις θρησκείες ανθρώπινης κατασκευής, όπου οι διάφοροι “θεοί” παρουσιάζονται κακοί, ελαττωματικοί, πονηροί, εκδικητικοί... Αν ο Θεός της Δημιουργίας ήταν κακός, τι θα έπρεπε

να περιμένουν οι άνθρωποι από τους θεούς της δικής τους φαντασίας;

Μέχρι σήμερα, κάθε φυσική καταστροφή χαρακτηρίζεται ως **θεομηνία** (=θεός+μήνις [οργή]). Οι θεοί παίρνουν τους νεκρούς, οι θεοί φέρνουν τις αρρώστιες, οι θεοί ζηλεύουν τη χαρά μας... (Όταν οι άνθρωποι χαίρονται και γελούν, κάποιος πάντα σταματάει, κάνει τον σταυρό του και λέει: **–Σε καλό να μας βγει!..** επειδή μέσα τους αισθάνονται ότι παραβίασαν κάποιο άγραφο νόμο που απαγορεύει στον άνθρωπο την χαρά... Μια τέτοια σκηνή απαθανάτιστηκε στα *«Απομνημονεύματα»* του Μακρυγιάννη, με τα εξής λόγια: *«Ο Γκούρας αναστέναξε και μου λέγει "Αδελφέ Μακρυγιάννη, σε καλό να το κάμει ο Θεός· άλλη φορά δεν τραγούδησες τόσο παραπονεμένα. Αυτό το τραγούδι σε καλό να μας βγει.»*

Το χειρότερο είναι όταν παρόμοια συμβαίνουν και λέγονται μεταξύ χριστιανών που έχουν τη Βίβλο, οι οποίοι, δυστυχώς, δεν έχουν καταλάβει σωστά το χαρακτήρα του Θεού του Ευαγγελίου, τον Πατέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού, και ζουν τη ζωή τους όχι με άγιο φόβο αλλά κάτω από τον τρόπο της άγνοιας, έχοντας μέσα τους την κακή εικόνα περί Θεού που έχουν και οι άλλοι άνθρωποι.

(γ) Το πρώτο κοινωνικό ψέμα.

Το σύνθετο ψέμα του Διαβόλου είχε και μία τρίτη πτυχή, που ήταν κοινωνική. Είπε: **«θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν»**.

Η ανθρώπινη κοινωνία για να λειτουργεί ομαλά χρειάζεται κάθε φορά να γνωρίζει ποιο είναι το καλό –ώστε να το επιδιώκει– και ποιο είναι το κακό

—ώστε να το αποφεύγει—, είτε ως σύνολο είτε καθένα μέλος της χωριστά. Αλλά έχετε προσέξει αγαπητοί αναγνώστες, ότι αυτός που έδωσε στο δέντρο του πειρασμού την ονομασία «της γνώσης του καλού και του κακού», δεν ήταν ο Θεός αλλά ο Σατανάς; Πουθενά ο Θεός δεν είπε ότι αν φάνε από αυτό το δέντρο θα γνωρίσουν το καλό και το κακό, όμως αυτή ήταν μία ακόμη πτυχή του ψέματος του Σατανά.

Στο σημείο αυτό ο Διάβολος είπε ξανά στους Πρωτοπλάστους ψέματα, επειδή εκείνο που αποδείχθηκε στις χιλιετίες της ανθρώπινης ζωής στον κόσμο, ήταν πως οι άνθρωποι αντί να γίνουν ικανοί να διακρίνουν το καλό από το κακό, στην ουσία έγιναν ανίκανοι για τούτο, δεν μπορούν να διαλέγουν σωστά και συνήθως καταλήγουν να πράττουν το κακό. Ο Παύλος εξηγεί: **«Δεν πράττω το αγαθόν, το οποίον θέλω· αλλά το κακόν, το οποίον δεν θέλω, τούτο πράττω [...] ευρίσκω λοιπόν τον νόμον τούτον ότι, ενώ εγώ θέλω να πράττω το καλόν, πάρεστιν εις εμέ το κακόν»** (Ρωμ. 7/ζ/21).

Γνωρίζει βέβαια σε ένα βαθμό ο άνθρωπος εν προκειμένω κάποια στοιχειώδη πράγματα, όπως π.χ. ότι ο πόλεμος είναι κακός, ότι η κακομεταχείριση του συνανθρώπου είναι κακή, ότι οι καταχρήσεις βλάπτουν την υγεία, ότι η ζήλια και η απιστία δημιουργούν προβλήματα στην οικογένεια, ότι η κλοπή προκαλεί ζημιά όχι μόνο στο θύμα αλλά και στον κλέφτη, όμως και πολέ-

μους κάνουν, και κακομεταχειρίζονται συνανθρώπους, και καταχρήσεις κάνουν, και ζηλεύουν και απιστούν, και κλέβουν με μύριους τρόπους...

Το πρώτο εκείνο ψέμα ο Διάβολος δεν το είπε στους ανθρώπους χωρίς λόγο. Ο Χριστός εξήγησε ότι **«Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος και δεν μένει εν τη αληθεία»** (Ιωάν. 8/η/44). Σ' αυτό σκόπευε κι αυτό πέτυχε, να φέρει στους ανθρώπους τον θάνατο. Όμως ο καλός Θεός είχε άλλα σχέδια για τα πλάσματά Του που τόσο αγαπούσε. Έτσι, ενώ ο Σατανάς έκανε το παν για να σκοτώσει τον άνθρωπο, έδωσε στον Θεό την ευκαιρία να δείξει και να αποδείξει την μεγαλειότητά Του, νικώντας τον θάνατο μέσω της θυσίας του μονογενούς Υιού Του και Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο Χριστός αποκάλυψε για το έργο Του πως: **«Τούτο είναι το θέλημα του πέμψαντός με, πας όστις βλέπει τον Υιόν και πιστεύει εις αυτόν να έχη ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσκει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα»** (Ιωάν. 6/ς/40). Εκεί που ο Σατανάς έφερε θάνατο, ο Χριστός έφερε ανάσταση και ζωή. Όπως το έγραψε ο Παύλος, **«κατήργησε μεν τον θάνατον, έφερε δε εις φως την ζωήν και την αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου»** (Β' Τιμ. 1/α/10). Ο Διάβολος έφερε το ψέμα και το χαμό. Ο Χριστός έφερε την αλήθεια και τη ζωή — **Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ!** Και με τη μεγάλη του χάρη **ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ.**

10 πράγματα που μάθαμε στον ιεραποστολικό αγρό

1. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα είσαι χαμένος. Ο Ιησούς είχε σοβαρούς λόγους, όταν είπε στους μαθητές Του να περιμένουν στην Ιερουσαλήμ μέχρις ότου λάβουν το Άγιο Πνεύμα, και ύστερα να είναι μάρτυρες σε όλα τα έθνη.

2. Να είσαι μαθητής. Ο Ιησούς στη γη, έζησε 30 χρόνια μέσα στον πολιτισμό του λαού Του, πριν αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Συχνά αισθανόμαστε ότι έχουμε τόσα πολλά να διδάξουμε, αλλά το πρώτο και πιο σημαντικό πράγμα που μπορούμε να κάνουμε σε μια άλλη κουλτούρα είναι να την μάθουμε εμείς.

3. Φέρε μαζί σου το Ευαγγέλιο, όχι επιπλέον αποσκευές. Το καθαρό, απλό ευαγγέλιο είναι αυτό που έχει δύναμη να αλλάξει ζωές, δεν είναι ο δυτικός τρόπος που κάνουμε τα πράγματα.

4. Η μαθητεία είναι το κλειδί. Το κεντρικό σημείο στη Μεγάλη Εντολή είναι «Μα-

θητεύσατε» (=κάνετε μαθητές). Δεν είναι ανάγκη να σώσεις εσύ τον κόσμο, δεν είναι ανάγκη να ορίζεις τα πάντα και δεν είναι ανάγκη να κάνεις εκατοντάδες ανθρώπους να υψώσουν τα χέρια σε απάντηση του δικού σου κηρύγματος. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι μερικούς θερμούς ακόλουθους του Ιησού, οι οποίοι, με τη σειρά τους, θα κάνουν το ίδιο σε άλλους ανθρώπους.

5. Προσαρμόσου στον πολιτισμό και μάθε πρώτα τη γλώσσα. Αυτό εμείς το μάθαμε από τα λάθη μας. Για να γίνεις μαθητής, το πιο σημαντικό είναι να μάθεις τη γλώσσα και τον πολιτισμό, πριν αρχίσεις με άλλες δραστηριότητες διακονίας.

6. Το φύτευμα της εκκλησίας ανήκει στον Θεό. Ο Θεός δεν μας διέταξε να φυτεύουμε εκκλησίες. Ο Ιησούς είπε ότι ο Ίδιος θα οικοδομήσει την Εκκλησία Του.

PRAYER PUPS BY JEFFREY SMITH

Στο ένα χέρι η Βίβλος και στο άλλο το μπαστούνι του μπέιζμπολ (!) ...

Ιεραποστολική Πατριαρχική επίσκεψη ή Ελληνική εισβολή στη Νότια Αφρική;

Η εντολή Του σ' εμάς είναι να κάνουμε μαθητές.

7. Ως Ιεραπόστολος έχεις περιορισμένο ρόλο. Δεν χρειάζεται να είσαι τα πάντα σε όλους. Καθήκον σου είναι να βοηθήσεις στην ανάπτυξη μιας ομάδας ντόπιων ακόλουθων του Χριστού που θα είναι αυτάρκης και αναπαραγωγική. Όταν αυτό συμβεί, είναι η ώρα να σηκωθείς και να φύγεις.

8. Δεν είναι καθήκον σου να επιβάλλεις το Ευαγγέλιο. Αυτό είναι δουλειά που θα κάνουν οι ίδιοι οι μαθητές στον εαυτό τους. Οι Ιεραπόστολοι είναι αγγελιοφόροι. Μεταδίδουν το μήνυμα του Ευαγγελίου. Βοηθούν τους ανθρώπους να ανταποκριθούν υπακούοντας σε αυτό, αλλά δεν τους λένε πώς πρέπει να είναι αυτή η ανταπόκριση. Αυτό είναι δική τους υπόθεση να το καταλάβουν, και θα το κάνουν με πολλούς μοναδικούς τρόπους που εσύ ποτέ δεν είχες φανταστεί, σύμφωνα

με το δικό τους πολιτισμό.

9. Να γνωρίσεις τον Θεό καλύτερα, διαπολιτισμικά. Ο Θεός δημιούργησε όλους τους λαούς και τους πολιτισμούς σύμφωνα με την εικόνα Του. Κάθε ένας έχει μια μοναδική και όμορφη ανταπόκριση σ' Αυτόν. Η δική σου κουλτούρα βλέπει πτυχές του Θεού που οι άλλοι δεν βλέπουν, και οι άλλοι βλέπουν πτυχές του Θεού που εσύ δεν βλέπεις. Είναι αδύνατο να γνωρίζουμε πλήρως τον Θεό αν δεν Τον γνωρίζουμε μέσα από κάθε πολιτισμό.

10. Να είσαι ταπεινός. Το διαπολιτισμικό έργο της ιεραποστολής είναι μια θαυμασία, προκλητική, ανταμειφτική, εξουθενωτική και, μερικές φορές, απογοητευτική εμπειρία. Μια υγιής δόση ταπεινότητας χρειάζεται πολύ σ' αυτό το έργο. Ο Θεός αντιτάσσεται στους υπερήφανους, όμως δίνει χάρη στους ταπεινούς.

*Από τους **Chris και Erin Leake**, Μεξικό*

Δεν υποτιμούμε τους Ιεραποστόλους, όμως όταν χάνουν το στόχο, τότε κάποιος πρέπει να τους θυμίζει το ρόλο τους!

«Ο λόγος ημών ο λαληθείς προς εσάς δεν έγεινε ναι και ου»

Αρετές και κρίση (I)

Δεν είναι καλές οι ημέρες που περνούμε ως λαός αυτό το τελευταίο διάστημα και έχουν φέρει πολλούς ανθρώπους σε δύσκολη θέση εξαιτίας της οικονομικής δυσπραγίας και της ανεργίας. Είναι πλέον φανερό ότι οι ΑΡΧΕΣ και οι ΑΡΕΤΕΣ που έχουν λείψει από την κοινωνία μας είχαν ως αποτέλεσμα να μην στέκεται τίποτα όρθιο και όλοι να φοβούνται ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΑ ΞΕΣΠΑΣΕΙ ΑΥΡΙΟ.

Βέβαια όλα τα τελευταία χρόνια οι άνθρωποι τον μόνο που δεν υπολόγιζαν ήταν ο Θεός και ο λόγος Του. Είχαν δημιουργήσει ΔΙΚΕΣ ΤΟΥΣ “ΗΘΙΚΕΣ” και “ΑΞΙΕΣ” σύμφωνα με τις οποίες πορεύονταν, και λοιδορούσαν όσους ήθελαν να ζήσουν φρόνιμα. Αξία είχε εκείνο που θα έκανε τη ζωή πιο εύκολη και ΟΧΙ εκείνο που θα μας έκανε περισσότερο ανθρώπους. (Βλέπε 1η στήλη του πίνακα). Σαν κορυφαίο παράδειγμα αναφέρουμε το δόγμα πρώην Υπουργού, πως «**Ο,τι είναι νόμιμο** (με τον ανθρώπινο νόμο) **είναι και “ηθικό”**»...

Οι Τράπεζες χτυπούσαν συνεχώς και απρόσκλητες τα τηλέφωνα για να μας συστήσουν ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΔΑΝΕΙΑ, ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΚΑΡΤΕΣ κ.ο.κ., πολλοί δε συμπατριώτες μας έσπευδαν να αγοράζουν ακριβά αυτοκίνητα και κάθε είδους καταναλωτικά “αγαθά” πολυτελείας, ξεχνώντας από ποια χωριά και φτωχογειτονιές κατάγονται.

Αυτά και άλλα που δεν αναφέρονται εξαιτίας του περιορισμένου χώρου, οδήγησαν στην παρούσα κατάσταση, διαμόρ-

φωσαν την κοινωνία, τους νέους και τα παιδιά και, εν τέλει, καλλιέργησαν ΑΝΟΧΕΣ και ΣΥΝΘΗΚΕΣ που έκαναν τους ανθρώπους να χάσουν **το φιλότιμο** και την όποια **ακεραιότητα** είχε απομείνει, στοιχεία που γνωρίσαμε σε προηγούμενες δεκαετίες και με τα οποία μεγαλώσαμε.

Απέναντι σε κάθε μία από τις παραπάνω ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, ο λόγος του Θεού προτείνει τη δική του αντίληψη, που διαμορφώνει και τη ζωή των γνήσιων χριστιανών. (Βλέπε 2η στήλη του πίνακα). Όμως αυτή η θεϊκή άποψη όλων αυτό τον καιρό ακουγόταν ως λόγια για κουτούς και χαζούς, που έχουν την τάση να πέφτουν θύματα των ξύπνιων και ανοιχτομάτηδων.

Δυστυχώς οι περισσότεροι σήμερα βρίσκουν στη Βίβλο μόνο ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥΣ και ΑΝΑΧΩΡΗΤΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ... αλλά ο λόγος του Θεού είναι οδηγός και βοήθημα για ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Μέσω ενός αρχαίου Προφήτη ο Θεός εξηγεί: «**Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο διδάσκων σε διά την ωφέλειάν σου, ο οδηγών σε διά της οδού δι’ ης έπρεπε να υπάγης**» (Ησ. 48/μη/17). Πού είναι εκείνοι που θα ήθελαν να ακούσουν τη θεία οδηγία;

Κοινωνία – Άσωτος Υιός / Μια τέλεια αναλογία

Ας δούμε στη συνέχεια μία από τις πιο αγνωστές παραβολές, εκείνη του ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ, όμως να την εξετάσουμε όχι σε

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΕΣ ΖΩΗΣ	
Αντιλήψεις του κόσμου:	Η Βίβλος διδάσκει:
1. Άρπαξε να φας, και κλέψε να 'χεις.	1. «Εάν τις έχη περισσά, η ζωή αυτού δεν συνίσταται εκ των υπαρχόντων αυτού» (Λουκ. 12/ιβ/15)
2. Καλύτερα να χρωστάς, παρά να σου χρωστάνε.	2. «Εις μηδένα μη οφείλετε μηδέν, ειμή το να αγαπάτε αλλήλους» (Ρωμ. 13/ιγ/8)
3. Ό,τι μπορείς να το αναβάλεις για αύριο, μην το κάνεις σήμερα.	3. «Εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, διότι αι ημέραι είναι πονηραί» (Εφεσ. 5/ε/16)
4. Είσαι ό,τι δηλώσεις.	4. «Αυτοί καθ' εαυτούς μετρούντες εαυτούς και προς εαυτούς συγκρίνοντες εαυτούς, ανοηταίνουσιν» (Β' Κορ. 10/ι/12)
5. Είσαι και ο πρώτος!	5. «Λαμβάνετε δόξαν ο εις παρά του άλλου, και δεν ζητείτε την δόξαν την παρά του μόνου Θεού» (Ιωάν. 5/ε/44)
6. Η δύναμη στον άνθρωπο είναι το πορτοφόλι.	6. «Χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν» (Ιωάν. 15/ιε/5)
7. Καλύτερα να σε υπηρετούν παρά να υπηρετείς.	7. «Όστις θέλη να γείνη μέγας εν υμίν, ας ήναι υπηρέτης υμών» (Ιωάν. 15/ιε/5)

σχέση με την αμαρτία, τη μετάνοια και την επιστροφή και σωτηρία του ανθρώπου –όπως συνήθως γίνεται– αλλά σε σχέση με ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ και ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ που πρέπει να διακρίνει έναν ΣΟΦΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ. Ας προσέξουμε λοιπόν τα λόγια της παραβολής (Λουκ. 15/ιε/11-32) και ας συλλογιστούμε πάνω σ' αυτά:

«...και είπεν ο νεώτερος [υιός] προς τον πατέρα· Πάτερ, δος μοι το ανήκον μέρος της περιουσίας...».

Άξιο απορίας από πού κι ως πού ο νεαρός έφτασε στο σημείο να μιλάει για ΑΝΗΚΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ. Σύμφωνα με το ισχύον καθεστώς εκείνης της εποχής, όλη η περιουσία ανήκε στον πατέρα όσο εκείνος ζούσε, και περνούσε στους κληρονόμους μετά το θάνατό του. Αλλά εδώ ο νέος ΖΗΤΑΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΔΩΣΟΥΝ «εκείνο που του ανήκει», παρ' όλο που νομικά και ηθικά δεν έχει κανένα τέτοιο δικαίωμα. Πότε άραγε είχε προλάβει να εργαστεί και να

κουραστεί ο ίδιος για την απόκτηση εκείνων που ζητούσε; Σίγουρα όχι αρκετά ώστε να έχει δικαιώματα! Ο τρόπος του φανερώνει ΑΥΘΑΔΕΙΑ και διάθεση ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙ εκείνα για τα οποία δεν κοπίασε.

«...και μετ' ολίγας ημέρας συνάξας πάντα ο νεώτερος υιός, απεδήμεσεν εις χώραν μακράν...».

Ο άνθρωπος αρχικά είναι ΑΝΩΡΙΜΟΣ και χρειάζεται βοήθεια από εκείνους που τον αγαπούν, ώστε να μπορέσει να χαράξει σωστά την πορεία της ζωής του. Επίσης χρειάζεται πείρα και σοφία που δεν έρχονται με τη γέννηση αλλά με τη βιωτή, γι' αυτό και είναι χαρακτηριστικά των μεγαλύτερων, επειδή εκείνοι ξέρουν πού οδήγησαν τα λάθη των ίδιων ή άλλων συνανθρώπων τους, ώστε να μη χρειάζεται να κάνουν τα ίδια και να γλιτώνουν από αυτά. Έτσι οι άνθρωποι πάντοτε ζουν σε κοινωνικές ομάδες, ώστε οι παλαιότεροι

να βοηθούν και να οδηγούν τους νεότερους, ώπου κι αυτοί να αποκτήσουν την αναγκαία πείρα.

Η διατύπωση του κειμένου φανερώνει μεγάλη σπουδή. Αν και ο νέος δεν παρουσίασε εξαρχής τη βαθύτερη σκέψη του, που ήταν να ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ την οικογένειά του, αυτό ακριβώς έκανε μόνο «**μετ' ολίγας ημέρας**», καθώς τα μάζεψε όλα και έφυγε σε ξένο και μακρινό τόπο, όπου εξελίχθηκε το δεύτερο μέρος του δράματος:

«...και εκεί διεσκόρπισε την περιουσίαν αυτού ζων ασώτως...».

Ο νέος της παραβολής βιάστηκε να σπαταλήσει τα πάντα χωρίς καμία αναστολή. Όποιος δεν έχει κοπιάσει για την απόκτηση των αγαθών που απολαμβάνει, αλλά τα βρήκε έτοιμα από άλλους, δεν τρέφει γι' αυτά καμία εκτίμηση και φροντίδα. Οι περιουσίες για όσους τις παράγουν είναι στόχος απόκτησης και διατήρησης, όμως για τους κληρονόμους είναι μόνο “καύσιμη ύλη” για ανάλωση στο βωμό των απολαύσεων. (Το ίδιο ισχύει για την υγεία, τους φίλους, την κοινωνική κατάσταση, την οικογένεια και μάλιστα την ΕΚΚΛΗΣΙΑ). Ό,τι ήρθε εύκολα στην κατοχή μας, νομίζουμε πως το ίδιο εύκολα θα αναπαράγεται και θα είναι στη διάθεσή μας διαπαντός. Όμως αυτό δεν είναι αληθινό στη φύση που ζούμε και ο νέος της ιστορίας δεν άργησε να το αντιληφθεί με πολύ σκληρό τρόπο...

«...αφού δε εδαπάνησε πάντα, έγεινε πείνα μεγάλη εν τη χώρα εκείνη, και αυτός ήρχισε να στερήται...».

Όλα έχουν μια αξία και ένα όριο στη διάρκειά τους. Δεν μπορείς να ΞΟΔΕΥΕΙΣ συνεχώς χωρίς να παράγεις και να ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΕΙΣ. Δεν μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις χωρίς ΣΥΝΕΠΙΕΙΣ. Στη ζωή υπάρχει καιρός για εργασία και για απόλαυση, για σπορά και για συγκομιδή. Αυτός ο αένας “κύ-

κλος” αποτυπώνεται στις εποχές του χρόνου (Άνοιξη, Θέρος, Φθινόπωρο, Χειμώνας) κι αν ο άνθρωπος δεν το καταλαβαίνει από μόνος του, μπορεί να το διδαχθεί παρατηρώντας τα πιο ασήμαντα πράγματα. Ο σοφός Παροιμιστής θα γράψει: **«Ύπαγε προς τον μύρμηκα, ω οκνηρέ· παρατήρησον τας οδούς αυτού και γίνου σοφός· όστις [...] ετοιμάζει την τροφήν αυτού το θέρος, συνάγει τας τροφάς αυτού εν τω θερισμώ»** (Παρ. 6/ς/6-8). Όμως οι νέοι σπάνια υπολογίζουν τη συγκεντρωμένη σοφία της ζωής και τις παροχές της θεϊκής πρόνοιας, η οποία αναφέρεται εδώ, επειδή είναι παρατηρημένο ότι οι συγκομιδές δεν είναι ίδιες κάθε χρόνο – άλλοτε υπάρχει μικρή απόδοση, άλλοτε σημαντική και κάποιες φορές η ευφορία ξεπερνά κάθε προσδοκία. Είναι ευθύνη του ανθρώπου, λοιπόν, να παρατηρεί και να διαχειρίζεται σωστά αυτές τις εξελίξεις, ώστε να εξασφαλίζει τα απαραίτητα ακόμη και για τον καιρό της στενότητας.

Ο Ιωσήφ στην Αίγυπτο

Είναι άξια μνημόνευσης στο σημείο αυτό η ιστορία των Ισχνών και Παχιών αγελάδων στο όνειρο του Φαραώ, το οποίο σοφά ερμήνευσε και σωστά αξιοποίησε στη συνέχεια ο Ιωσήφ, για να υπηρετήσει τις ανάγκες του λαού της Αιγύπτου (Γέν. κεφ. 41-42/μα-μβ).

«...και εκαρποφόρησεν η γη πλουσιοπαρόχως εις τα επτά έτη της αφθονίας· [...] Και συνήγαγεν ο Ιωσήφ σίτον ως την άμμον της θαλάσσης πολύν σφόδρα [...]».

Πρέπει άραγε να υπογραμμίσουμε ότι, ενώ όλα τα επτά χρόνια της ευφορίας η γη έδινε τους καρπούς της αδιακρίτως σε όλους τους αγρούς, δεν έπραξαν το ίδιο όλοι οι άνθρωποι; Διότι, ο μεν Ιωσήφ πρό- ντισε να συγκεντρώνει τα πλεονάσματα,

όμως οι υπόλοιποι μόνο απολάμβαναν. Αυτό φαίνεται από τη συνέχεια της ιστορίας, επειδή στα χρόνια της κακής παραγωγής ο λαός δεν στράφηκε στα δικά του αποθέματα –τα οποία δεν είχε φροντίσει να σχηματίσει– αλλά κατέφυγε στις κρατικές υπηρεσίες!...

«...και παρήλθον τα επά έτη της αφθονίας, της γενομένης εν τη γη της Αιγύπτου. Και ήρχισαν να έρχονται τα επά έτη της πείνης...»

Η αφθονία δεν έμελλε να είναι παντοτινή και τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν και για το λαό της Αιγύπτου που δεν έπραξε φρόνιμα. Εφόσον η γη ανήκε στους πολίτες, θα μπορούσαν κι εκείνοι να συγκεντρώσουν τα περισσεύματα, όμως περιορίστηκαν να απολαμβάνουν ανέσεις.

«...και ότε επείνασε πάσα η γη της Αιγύπτου, εβόησεν ο λαός προς τον Φαραώ διά άρτον. [...] Ήνοιξε δε ο Ιωσήφ πάσας τας αποθήκας και επώλει σίτον εις τους Αιγυπτίους· και η πείνα επεδάρυνεν επί την γην της Αιγύπτου...».

Οι άνθρωποι δίνουν αξία πρώτα στα χρήματα με τα οποία –νομίζουν– μπορούν να αγοράζουν ό,τι θέλουν, και ύστερα δίνουν αξία στους ηγέτες τους, (μεγαλύτερη από εκείνη που όντως έχουν). Στα αρχαία χρόνια τους λάτρευαν ως θεούς και στις μέρες μας ως “σωτήρες”, επειδή συνήθως προσφέρουν κάποιες χορηγίες με τις οποίες “βολεύονται” καταστάσεις. Όμως κανένας άρχοντας δεν είναι φιάνθρωπος. Η πρώτη μέριμνα όλων των ηγετών είναι η εξυπηρέτηση του συμφέροντος ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥΣ. Έτσι, όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν, οι πολίτες απευθύνθηκαν στον Φαραώ, για να αγοράσουν από το συγκεντρωμένο στάρι. Αμέλησαν τη δική τους αποταμίευση, και τώρα είχαν ανάγκη να ζητούν από

το κράτος, όπως συνήθως “επαφιέμεθα” στην κρατική πρόνοια, που όμως ποτέ δεν δίνεται ΕΝΤΕΛΩΣ “δωρεάν”. Ιδού το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας:

«...και συνήγαγεν ο Ιωσήφ άπαν το αργύριον, το ευρισκόμενον εν τη γη της Αιγύπτου [...] και έφεραν τα κτήνη αυτών [...] είπον προς αυτόν, δεν θέλομεν κρύψει από του κυρίου ημών ότι εξέλιπε το αργύριον· και τα κτήνη έγειναν του κυρίου ημών· δεν έμεινεν άλλο έμπροσθεν του κυρίου ημών, ειμή τα σώματα ημών και η γη ημών [...] αγόρασον ημάς και την γην ημών διά άρτον· και θέλομεν είσθαι ημείς και η γη ημών δούλοι εις τον Φαραώ...».

Έτσι ο λαός εκείνος ΕΧΑΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, όπως περίπου συμβαίνει σήμερα με την Ελλάδα και το ΔΝΤ.

Πίσω στον Άσωτο...

Κάθε πράγμα σ’ αυτό τον κόσμο έχει όρια στην αξία και τη διάρκειά του. Δεν μπορείς να ΞΟΔΕΥΕΙΣ χωρίς να ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΕΙΣ. Δεν μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις

χωρίς ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ. Ούτε την υγεία μας θα έχουμε πάντα, ούτε τους δικούς μας ανθρώπους και τα αγαθά μας. Ο άσωτος όλα αυτά τα περιφρονούσε όταν τα είχε στο πατρικό σπίτι, όμως ήρθαν ξανά στο νου του καθώς τα στερήθηκε και πλέον ήταν τόσο μακριά...

«...τότε υπήγε και προσεκολλήθη εις ένα των πολιτών της χώρας εκείνης, όστις έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού διά να βόσκη χοίρους. Και επεθύμει να γεμίση την κοιλίαν αυτού από των ξυλοκεράτων, τα οποία έτρωγον οι χοίροι, και ουδείς έδιδεν εις αυτόν...».

Οι γνωστοί και φίλοι υπάρχουν όσο μπορούν να επωφελούνται από εμάς και δέχονται τη συντροφιά μας πάντα “με το αζημίωτο”. Αλλά όταν φτάσει το σημείο να δίνουν, τότε ισχύει το **“Πού σε είδα, πού σε ξέρω;”**· σε αντιμετωπίζουν ως βάρος επαχθές που ψάχνουν την ευκαιρία να αποτινάξουν.

«...ελθών δε εις εαυτόν, είπε· Πόσοι μισθωτοί του πατρός μου περισσεύουσιν άρτον, και εγώ χάνομαι υπό της πείνης...».

Ο Κύριος λέει ότι όποιος ενεργεί σαν τον Άσωτο είναι ΕΚΤΟΣ ΕΑΥΤΟΥ, δηλαδή το μυαλό του δεν λειτουργεί σωστά. Βέβαια κανένας σε τέτοια κατάσταση ΔΕΝ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ ΑΥΤΟ. Νομίζει ότι «ξέρει», «μπορεί», «προβλέπει» και «ελέγχει» ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ενώ στην πραγματικότητα ΟΥΤΕ ΞΕΡΕΙ, ΟΥΤΕ ΜΠΟΡΕΙ.

Όμως οι κάθε λογής σύμμαχοι και εταίροι δεν πρόκειται να μπαλώνουν τις

“τρύπες” τις δικής μας ανοησίας. Η σημερινή οικονομική κατάσταση, όπου μία χώρα μετά την άλλη φτάνουν σε ΑΠΟΓΝΩΣΗ, επιβεβαιώνει ότι οι νόμοι του Θεού δεν ισχύουν μόνο για τα άτομα αλλά και για συλλογικές διαστάσεις (λαοί, κράτη, εκκλησίες). Όταν απομακρυνόμαστε από τις προδιαγραφές που έχει ορίσει ο Θεός, το αποτέλεσμα είναι ΧΑΜΟΣ, ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ, ΠΕΙΝΑ.

***

Η συνέχεια της παραβολής του Άσωτου δεν ταιριάζει στη δική μας κατάσταση. Στην οικονομική βύθιση της χώρας και της κοινωνίας μας, δεν υπάρχει κάποιος “καλός παππούλης” που θα σπεύσει να ΔΙΑΓΡΑΨΕΙ με μιας τα χρέη και τις σπατάλες μας. Η μετάνοιά μας μπορεί να έχει αξία μόνο ως έδαφος αφετηρίας για να μην κάνουμε στο μέλλον τα ίδια σφάλματα· **αλλά το χρέος ΘΑ ΠΛΗΡΩΘΕΙ μέχρι «το έσχατον λεπτόν»** (Λουκ. 12/ιβ/59).

Αν ο πατέρας της παραβολής ενήργησε ΣΠΛΑΧΝΙΚΑ, δέχτηκε πίσω τον Άσωτο και του έδωσε όσα είχε προηγουμένως, αυτό περιγράφει την ελεημοσύνη του Θεού, που είναι ανώτερος από κάθε εμπόδιο και όριο, αλλά δεν σημαίνει ότι ο Θεός θα πει στις Τράπεζες **«χαρίστε τα δάνεια στους Έλληνες»**.

Ο Θεός είναι ΔΙΚΑΙΟΣ και όταν συγχωρεί, το κάνει μόνο επειδή κάποιος άλλος πλήρωσε το χρέος, δεν διαγράφει όμως τις οφειλές μας χωρίς κόστος –επειδή αυτό θα ήταν άδικο– και ποτέ δεν πρέπει να λησμονούμε ότι **ΤΟ ΧΡΕΟΣ το δικό μας το πλήρωσε ο Χριστός**.

«Ο λόγος ημών ο λαληθείς προς εσάς δεν έγεινε ναι και ου»

Αρετές και κρίση (II)

Αν παραλληλίσουμε τις δύο ιστορίες των Αιγυπτίων και του Άσωτου με τη σημερινή οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα, θα δούμε κάποιες καταπληκτικές αναλογίες:

1. Εύκολα σπατάλησαν όσα είχαν.

Είτε το κάνεις επί σκοπού είτε από α-προνοησία, το αποτέλεσμα στο τέλος είναι να μείνεις με άδεια χέρια (και στομάχι...). Μας έλεγαν πως είμαστε η “ισχυρή δύναμη των Βαλκανίων” και “παράγοντας σταθερότητας στην περιοχή”. Μας έκαναν να πιστέψουμε πως χωρίς εμάς και τη δική μας ιστορική και πολιτιστική συνδρομή οι λαοί της Ευρώπης θα ένιωθαν πτωχοί. Ως άλλη “Μαντάμ Σουσου” προσπαθήσαμε να κρύψουμε τη γύμνια μας αναλαμβάνοντας τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, μόνο και μόνο για να περάσουν τεράστιες “μίζες” στις τσέπες επιτήδειων πολιτικών και παραγόντων. Παρουσιάσαμε στον κόσμο εικόνα που δεν μας ανήκε ούτε μας άξιζε. Αλλά το ψέμα έχει κοντά πόδια, και όλα σύντομα αποκαλύφθηκαν... Ο πρόεδρος της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής κ. Ζακ Ρογκ είπε «Ευχαριστούμε Ελλάδα», αλλά ο λογαριασμός (κοινώς “λυπητερή”) θα πληρωθεί από εμάς τους πολίτες...

2. Κανείς δεν δίνει χωρίς πληρωμή.

Ο Φαραώ, ο άρχοντας της χώρας, ΠΟΥΛΗΣΕ ακριβά τα αποθέματά του στους Αιγύπτιους, ώσπου ο λαός στερή-

θηκε τα υπάρχοντά του, τη γη του και την ατομική του ελευθερία: («θέλομεν είσθαι ημεείς και η γη ημών δούλοι»). Παρόμοια και οι δικοί μας Υπουργοί τρέχουν τώρα από πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα της Δύσης, για έλεος και βοήθεια, αλλά κανένας ξένος ηγέτης δεν πρόκειται να δώσει ούτε ένα ευρώ σ’ εμάς, σε βάρος των δικών του ψηφοφόρων, αυτά δε που δίνουν σήμερα στα πλαίσια του περιβόητου –και διαβόητου συνάμα– “μνημονίου”, δίνονται μόνο και μόνο για να εξασφαλιστεί η πληρωμή των τόκων και των κεφαλαίων που εμείς χρωστάμε στις δικές τους Τράπεζες, περιορίζοντας από εμάς μισθούς, συντάξεις και κοινωνική περίθαλψη, για να τα πάρουν πίσω το ταχύτερο δυνατόν.

3. Αξιοπρέπεια δεν αναγνωρίζεται στον δανειζόμενο.

Το αρχοντόπουλο της παραβολής κατάντησε «να βόσκει χοίρους». Αυτή ήταν η νομοτελειακή εξέλιξη της πορείας του. Οι περήφανοι πλην καφενόβιοι Έλληνες, –που τα τελευταία χρόνια έμαθαν να ζουν παρασιτικά με τις “επιδοτήσεις” της Ε.Ε. και τα διάφορα “πακέτα Ντελór”, και άφησαν τα χωράφια και όλες τις σκληρές εργασίες στους λαθρομετανάστες– δεν έχουν πλέον άλλο παρά να γίνουν “γκαρσόνια των ξένων” και μάλιστα εκλιπαρώντας ακόμη και γι’ αυτό.

Όπως ο Άσωτος που ζήτησε εργασία

και τον έστειλαν να βόσκει τα γουρούνια –ό,τι πιο υποτιμητικό για εκείνη την εποχή– έτσι κι εμείς προσπαθούμε να ελκύσουμε τους ξένους κάθε ποιότητας, να έρθουν για να τους υπηρετήσουμε, κι αυτό όχι επειδή έτσι θέλουμε ή έτσι επιτάσσει ο “Ξένιος Ζευς”, αλλά επειδή έχουμε τρομερή ανάγκη από πολύτιμο συνάλλαγμα. Η πρόσφατη εικόνα στα λιμάνια της Ρόδου και του Πειραιά, που οι έμποροι βγήκαν να υποδεχθούν τους τουρίστες με λουλούδια, ήταν ενδεικτική της εθνικής μας κατάντιας. (Αν αυτό γινόταν πάντοτε, όπως π.χ. συμβαίνει εθιμικά σε κάποια νησιά του Ειρηνικού, θα ήταν διαφορετικά, όμως στην Ελλάδα το νόημα της κίνησης είναι σαφέστατο).

4. Όποιος δανείζεται γίνεται δούλος του δανειστή.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει σήμερα εδώ, ο Πρωθυπουργός δήλωσε απερίφραστα ότι **«Χάσαμε μέρος της κυριαρχίας μας...»** και η τ. Πρόεδρος της Βουλής κ. Ψαρούδα-Μπενάκη είχε ομολογήσει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ότι: **«...τα εθνικά σύνορα και ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας θα περιορισθούν χάριν της ειρήνης, της ευημερίας και της ασφάλειας στη διευρυμένη Ευρώπη, τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη θα υποστούν μεταβολές καθώς θα μπορούν να προστατεύονται, αλλά και να παραβιάζονται από αρχές και εξουσίες πέραν των γνωστών και καθιερωμένων...»** (8-2-05).

Η Αγία Γραφή ενημερώνει ότι: **«Ο πλούσιος εξουσιάζει τους πτωχούς· και ο δανειζόμενος είναι δούλος του δανείζοντος»** (Παρ. 22/κβ/7). Σύμφωνα με τη Παλαιά Διαθήκη, η ευλογία σε κάποιο λαό μαρτυρείται από τούτο: **«Θέλεις δανείζει εις πολλά έθνη, συ**

όμως δεν θέλεις δανείζεσθαι» (Δευτ. 15/ιε/6 και 28/κη/12), και δεν πρέπει να προσπεράσουμε το γεγονός ότι για τους αρχαίους Εβραίους ήταν μεγάλη κατάρα κάποιος να πέσει στα χέρια του δανειστή του: **«Ας παγιδεύση ο δανειστής πάντα τα υπάρχοντα αυτού· και ας διαρπάσωσιν οι ξένοι τους κόπους αυτού»** (Ψαλμ. 109/ρθ/11).

Μήπως βλέπετε αυτή την εικόνα γύρω σας; Εκείνοι που δάνεισαν στην Ελλάδα επί δεκαετίες τώρα έρχονται και παίρνουν όλα μας τα υπάρχοντα, αγοράζουν σε εξευτελιστικές τιμές δημόσιες υπηρεσίες και εταιρείες για τη δημιουργία των οποίων ο λαός πλήρωσε τεράστια ποσά και θυσίες.

Οι λεγόμενες αποκρατικοποιήσεις –πιο ορθά “ιδιωτικοποιήσεις”, επειδή πέφτουν σε ιδιωτικά χέρια– δεν είναι άλλο παρά ΚΟΜΨΕΣ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΙΣ δημόσιας περιουσίας από τους δανειστές, για να πληρώσουμε τα χρέη μας. Εκείνο δηλαδή που οι αρχαίοι Έλληνες περιέγραφαν με τη φράση: «ΓΗΝ ΚΑΙ ΥΔΩΡ». Εργοστάσια, λιμάνια, αεροδρόμια, εθνικές οδοί, νοσοκομεία κ.λπ., περιέρχονται στην κυριότητα ξένων. Ακόμη και τα διαβόητα **“Ολυμπιακά Ακίνητα”** για τα οποία τόσες θυσίες έκανε ο λαός –κανείς βεβαίως δεν τους ενημέρωσε σωστά, όμως οι όχλοι χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν τους επίσημους ΛΗΣΤΕΣ– άλλαξαν χέρια είτε απ’ ευθείας είτε μέσω Ιερών Μονών και υπερπόντιων εταιρειών (offshore).[*]

Το κατάντημα που περιμένει κάθε άνθρωπο που δεν φέρεται σοφά στη ζωή του είναι προσδιορισμένο νομοτελειακά, επειδή **«ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»** (Γαλ. 6/ς/7), κι εμείς φτάσαμε σ’ αυτή ακριβώς τη φάση και βυθιζόμαστε όλο και περισσότερο

ως έθνος και λαός, επειδή μας εξαπάτησαν οι ηγέτες μας, τόσο οι πολιτικοί, όσο και σε ανάλογο βαθμό οι πνευματικοί.

Αρκεί κανείς να δει τα μεγάλα και πανάκριβα εκκλησιαστικά κτίρια που οικοδομήθηκαν τα τελευταία χρόνια, με εισφορές που οι “πνευματικοί ποιμένες” εξασφάλισαν αναγκάζοντας τους πιστούς να συνάψουν **Προσωπικά Καταναλωτικά Δάνεια**, ώστε να είναι δεσμευμένοι ότι δεν θα υπαναχωρήσουν στην πληρωμή τους. Και είναι τούτο μέγα οξύμωρο, καθώς οι άνθρωποι αυτοί τη μία μέρα λένε ότι «Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ» και την άλλη λένε «**ΠΛΗΡΩΣΤΕ ΜΕ ΧΑΡΑ**» για να χτιστούν οι “ναοί” της προσωπικής ματαιοδοξίας των ίδιων των “ποιμένων”. Μάλιστα όποιον δεν συμφωνούσε με τέτοιες πρακτικές συνήθως τον έβλεπαν με κακό μάτι· ήταν ο «στριμμένος», ο «παράξενος», ο «κακοδιάθετος».

Αλλά ο σκοπός του ελέους του Θεού είναι να βοηθήσει τον άνθρωπο να επανέλθει. Αν όμως ο άνθρωπος δεν διορθώνεται, τότε και το έλεος του Θεού ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΑΙ παντοτινά χωρίς τέλος.

Βέβαια ο Ιάκωβος λέει ότι «**η κρίσις θέλει είσθαι ανίλεως εις τον όστις δεν έκαμεν έλεος· και το έλεος καυχάται κατά της κρίσεως**» (Ιακ. 2/β/13), από το

άλλο μέρος όμως η Επιστολή προς Εβραίους επισημαίνει ότι «**γη, ήτις πίνει την πολλάκις ερχομένην επ’ αυτής βροχήν και γεννά βοτάνην ωφέλιμον εις εκείνους, διά τους οποίους και γεωργείται, μεταλαμβάνει ευλογίαν παρά Θεού· όταν όμως εκφύη ακάνθας και τριβόλους, είναι αδόκιμος και πλησίον κατάρας, της οποίας το τέλος είναι να καυθή**» (Εβρ. 6/ς/7-8).

Στο χέρι μας είναι σήμερα να προσέξουμε τις συμβουλές του Θεού και αναλόγως να επιλέξουμε την πορεία στη ζωή μας.

Θέλουμε να ΜΕΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ή να ΛΟΓΑΡΙΑΣΤΟΥΜΕ ως ΑΔΟΚΙΜΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΣΙΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣ;

Είθε να ακολουθούμε τις συμβουλές του θείου λόγου που δόθηκαν σ’ εμάς ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΦΕΛΕΙΑ ΜΑΣ (Ησ. 48/μη/17).

[*] Το ελληνικό δίκαιο ορίζει ως offshore (παράκτια ή εξωχώρια) «την εταιρεία που έχει την έδρα της σε αλλοδαπή χώρα και με βάση τη νομοθεσία της οποίας δραστηριοποιείται αποκλειστικά σε άλλες χώρες και απολαμβάνει ιδιαίτερα ευνοϊκής φορολογικής μεταχείρισης». Με άλλα λόγια είναι ευθύς εξ αρχής δεδομένο, ότι πρόκειται για μέτρο που σκοπεύει στην φοροαποφυγή και δεν λήφθηκε για τους απλούς πολίτες, επειδή είμαστε πλέον ή βέβαιοι ότι κανένας αναγνώστης του «Τ» δεν έχει σχέση με τέτοια φρούτα.

Διαβάσματα

📖 Προσπαθούμε να διατηρούμε το ύφος και την ορθογραφία του πρωτότυπου.

Το “μπλάνκο” και το Αίμα

Με αφορμή το σκάνδαλο της Ζίμενς, όπου τα ονόματα των πολιτικών που “λαδώθηκαν” σκεπάστηκαν με την εν λόγω ουσία, στο διαδίκτυο γράφτηκαν και τα εξής:

Όταν οι άνθρωποι θέλουν να κρύψουν τις αμαρτίες τους και τις ντροπές τους, στα χρόνια μας διαθέτουν ως εύκολη λύση το “μπλάνκο”, την λευκή εκείνη ουσία που βάζουν πάνω στα έγγραφα για να μην φαίνεται τι ήταν γραμμένο εκεί προηγουμένως. Αυτό το συναντήσαμε πρόσφατα στο σκάνδαλο της Ζίμενς, όπου τα ονόματα των πολιτικών που “λαδώθηκαν” σκεπάστηκαν με την εν λόγω ουσία. Όμως το “μπλάνκο” και οι παρόμοιες ουσίες συνοδεύονται από κάποιο διαλυτικό, που εύκολα μπορεί να το αφαιρέσει και να αποκαλυφθεί ό,τι υπάρχει κρυμμένο από κάτω.

Οι άνθρωποι της αμαρτίας συχνά προσπαθούν να κρύψουν τις πράξεις και τις ανομίες τους με “κόλπα” αυτής της μορφής, νομίζοντας πως ό,τι σκεπάζουν από τα μάτια των ανθρώπων, θα είναι κρυμμένα διά παντός. Αλλά η καθημερινή πραγματικότητα, και πολύ περισσότερο η Βίβλος προειδοποιεί πως όλα αυτά τα “μερεμέτια” είναι προσωρινά, επειδή έρχεται η ώρα που, όπως ο Προφήτης έλεγε τον παλιό καιρό για την Ιερουσαλήμ, «θέλουνσι σε εγκαταλείψει

γυμνήν και ασκέπαστον· και η αισχύνη της πορνείας σου θέλει αποκαλυφθή και η ακολασία σου και αι πορνείαι σου» (Ιεζ. 23/κγ/29).

Αν πλυθούν στο λουτρό της μετανοίας και της σωτηρίας ο Θεός μπορεί να πει: «Εξήλειψα ως πυκνήν ομίχλην τας παραβάσεις σου, και ως νέφος τας αμαρτίας σου» (Ησ. 44/μδ/22). Διαφορετικά ο άνθρωπος όχι μόνο θα συναντήσει την ντροπή του, διότι η Γραφή προειδοποιεί: «ας ήσθε βέβαιοι ότι θέλει σας ευρή η αμαρτία σας», αλλά και «πάσαι αι κατάραι αύται θέλουσιν ελθεί επί σε και θέλουσι σε ευρεί» (Αρ. 32/λγ/23, Δευτ. 28/κη/15).

Μόνο ένας τρόπος υπάρχει σήμερα για να ΕΞΑΛΕΙΦΘΟΥΝ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ και οι παραβάσεις των ανθρώπων –ακόμη και οι εκκλησιαστικές– κι αυτός δεν είναι το “μπλάνκο” της αποσιώπησης και ρησιμονιάς αλλή το ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. 📖

Συζυγίας Εγκώμιον

Στο περιοδικό «Επίγνωση» (7-9/2009), και κάτω από τον τίτλο «Συζυγίας Εγκώμιον», διαβάσαμε πολλές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις σχετικές με την αγαμία και το γάμο. Αντιγράψουμε μερικές:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΜΙΑ

«(...) Ο μοναχός δεν θα γευθεί ποτέ την εμπειρία (πραγματικό γεγονός) να μοιράζεται τη ζωή του, την ύπαρξή του. Να μοιράζεται με κάποιον άλλον το κορμί του, τον πόθο και τις ενορμήσεις του, την τροφή την κερδισμένη με τον μόχθο του, την όποια στέρησή του και την όποια άνεση.

Δεν θα μοιραστεί ο μοναχός ποτέ με κανέναν το όνομά του, αυτό που του εξασφαλίζει μετοχή στην κοινωνία των σχέσεων. Δεν θα γευθεί κανένα είδος μοιρασιάς του εαυτού, «απώλειας» της «ψυχής» του –μοιρασιάς ή «απώλειας» που είναι επιπλέον και αυτονόητη, «φυσική», δίχως το παραμικρό ενδεχόμενο να βιωθεί ως αξιομισθία. (...)»

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ

«(...) Η συζυγία ξεκινάει με την ταπείνωση, σαφώς ανεπίγνωστη, υποταγής σε φυσικές ανάγκες, ατομικές, εγωκεντρικές: Ανάγκη ηδονής, ανάγκη συντροφικότητας, ανάγκη απεξάρτησης από τη γονεϊκή προστασία, ανάγκη να στήσει ο ατομικός άνθρωπος το δικό του σπιτικό, τη δική του παρουσία μέσα στον κοινωνικό βίο. Και η αγάπη του Θεού που «θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι» (δεν αλιεύει πρωταθλητές), έχει δρομολογήσει να ικανοποιούνται οι φυσικές, ατομοκεντρικές αυτές ανάγκες μέσα από μια πορεία ανεπίγνωστης μοιρασιάς της ζωής και της ύπαρξης.

Η μοιρασιά δεν είναι στόχος, στόχος είναι η ικανοποίηση της ατομικής ανάγκης που όμως περνάει μέσα από τη μοιρασιά. Γι' αυτό και δεν έχει η μοιρασιά τίποτα το προγραμματικά αξιόμισθο. Εί-

ναι ακούσια ταπείνωση υποταγής στην ανάγκη. Και επειδή η ανάγκη είναι εγωκεντρική, η ικανοποίησή της μέσα από τη μοιρασιά συνεπάγεται, σχεδόν σε κάθε βήμα πρόσκρουση στον άλλον, σύγκρουση, φανερή ή αφανή διαμάχη, ανταγωνισμό των εγώ. Αλλά η ανάγκη πλεονεκτεί, αυτή υποχρεώνει το εγώ, προοδευτικά και ανεπαίσθητα, να υποταχθεί, να καταβάλει το έμπονο τίμημα της αυτοπαράιτησης που προϋποθέτει η ικανοποίηση των αναγκών.

Η συζυγία, κατά κανόνα, είναι σκληρή αναμέτρηση εγωισμών, απαιτήσεων αυτονομίας και επιβολής –είναι καυγάδες, πικρά λόγια, σπαραγμός στα σωθικά. Έτσι, με αυτούς τους πόνους γέννας, συντελείται ανεπίγνωστα η μοιρασιά της ύπαρξης. Το τίμημα του πόνου απομακρύνει κάθε υπόνοια κατορθώματος, απαίτησης επαίνων για την αυτοπαράιτηση. Η μοιρασιά της ζωής και της ύπαρξης «ουκ έρχεται μετά παρατηρήσεως», συντελείται εν αγνοία των αθλουμένων. «Ως αν άνθρωπος βάλη τον σπόρον επί της γης και καθεύδῃ και εγείρηται, νύκτα και ημέραν, και ο σπόρος βλαστάνῃ και μηκύνῃται ως οὐκ οἶδεν αὐτός – αυτομάτῃ γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ». [Μάρκ. 4/8/27]. (...)»

Λόγοι καλὰ εἰπωμένοι καὶ γιὰ τοὺς ἐγγάμους καὶ γιὰ τοὺς ἀγάμους. Μακάρι νὰ διαβαστοὺν με ἐλεῦθερο πνεῦμα καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

«Και έλεγε προς αυτούς· Προσέχετε τι ακούετε»

Το είπε πράγματι ο Χριστός;

Το άρθρο που ακολουθεί ας θεωρηθεί συμπληρωματικό σ' εκείνο του προηγούμενου τεύχους με τίτλο «Ανεύθυνο γράψιμο και ανάγνωση».

Δεν είναι λίγες οι φορές που συζητώ- ντας με άλλους χριστιανούς για τα πράγματα της πίστης, ρωτούν: –Μα δεν είπε ο Χριστός... αυτό ή εκείνο; και συχνά είναι ανάγκη να απαντήσουμε –Όχι! Δεν είπε ο Χριστός αυτό που λες. Τουλάχιστον δεν είπε αυτό που εσύ έχεις καταλάβει.

Να μερικά παραδείγματα: • «Θα κάνε- τε μεγαλύτερα από αυτά που εγώ έκανα», • «Μην κρίνετε για να μην κριθείτε», • «Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν», • «Ό- ποιος δεν μισήσει τον πατέρα του ...δεν εί- ναι αξιός μου».

Στην πραγματικότητα οι φράσεις αυ- τές υπάρχουν μέσα στις σελίδες της Βί- βλου και αποδίδονται στον Κύριο Ιησού Χριστό, όμως κάλλιστα κάποιος θα υπο- στήριζε ότι Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΤΑ ΕΙΠΕ ΕΤΣΙ ΠΟΥ ΛΕΝΕ ΑΥΤΟΙ ΟΤΙ ΤΑ ΕΙΠΕ.

Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά ή μονοσήμαντα, όπως φαίνονται, και χρειά- ζεται να γραφτούν μερικές αλήθειες, ε- πειδή, όντως, ο Χριστός είπε πολλά λόγια και αρκετά έχουν καταγραφεί στα Ευαγ- γέλια, όμως αυτά τα λόγια Του πολλές φορές ήταν απόλυτα εξαρτημένα με τα γεγονότα και τα πρόσωπα με αφορμή και σε σχέση με τα οποία ειπώθηκαν, και φυ- σικά δεν είναι άσχετα με το συμφραζόμε- νο μέσα στο οποίο τα βρίσκουμε.

Όταν ο Χριστός είπε, «Εάν ο οφθαλ- μός σου σε σκανδαλίζει, έκβαλε αυ- τόν· καλήτερόν σοι είναι να εισέλθης μο- νόφθαλμος εις την βασιλείαν του Θεού, παρά έχων δύο οφθαλμούς να ριφθής εις την γέενναν του πυρός» (Μάρκ. 9/θ/47) εννοούσε να βγάλει κάποιος κυ- ριολεκτικά το μάτι του; Και αν ναι, ξέρετε εσείς κανέναν που αφαίρεσε το μάτι του ή οποιοδήποτε άλλο όργανο του σώματός του, επειδή “τον σκανδάλιζε”;[*1] Χρειά- ζεται, συνεπώς, να είμαστε βέβαιοι για την ακριβή τοποθέτηση των λόγων αυτών –ο Παύλος χρησιμοποιεί τον όρο «**ορθο- τόμηση του λόγου**» (Β΄ Τιμ. 2/β/15)–, δια- φορετικά κινδυνεύουμε να καταλήξουμε σε λάθος συμπεράσματα και κακοδιδα- σκαλίες, όπως δυστυχώς συμβαίνει με πολλούς στις μέρες μας που γίνονται ει- σηγητές φοβερών αιρέσεων και πλανών.

Εκείνο που θέλουμε εδώ να δείξουμε, είναι τα βαθύτερα νοήματα των λόγων του Χριστού, που δεν απέβλεπαν στην υ- λική μικρότητα αλλά στην πνευματική μας φώτιση και οικοδομή, γι' αυτό εδώ ασχο- λούμαστε με κάποιους που παρουσιάζο- νται ως δήθεν “κήρυκες του Ευαγγελίου”, και ξεχωρίζοντας από τα λόγια του Χρι- στού τη φράση, «**Όστις πιστεύει εις εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέ- λει κάμει, και μεγαλύτερα τούτων θέλει**

κάμει [μείζονα τούτων ποιήσει]» (Ιωάν. 14/ιδ/12), απαιτούν να δείξουμε στη ζωή μας αυτά τα «μείζονα» έργα, επειδή, διαφορετικά, δεν είμαστε σωστοί χριστιανοί.[*2]

Η πλάνη αυτή που εξαπλούται κυρίως μεταξύ διαφόρων ομάδων Διαμαρτυρομένων, είναι πολύ χειρότερη από την προσκύνηση των λειψάνων και τα μνημόσυνα υπέρ των νεκρών, συνήθως αυτοπροσδιορίζεται ως «*Κίνηση του Λόγου της Πίστης*» (*Word of Faith Movement* ή κάτι σχετικό), και εκπροσωπείται από ψευδοδιδάσκαλους, ψευδοθεραπευτές και ψευδοπροφήτες, όπως οι Kenneth **Hagin**, Kenneth **Copeland**, Jerry **Savelle**, Paul Yonggi **Cho**, Benny **Hinn**, Marilyn **Hickey** κ.ά. γνωστοί και άγνωστοι, όπως και οι Έλληνες οπαδοί και συνεργάτες τους (κυρίως Πεντηκοστιανοί-Χαρισματικοί).

Το λάθος τους στηρίζεται σε μερικές αυθαίρετες αρχές ανθρωπίνης –αν όχι και σατανικής– έμπνευσης, που ορίζονται με φράσεις όπως, **(α)** Πες αυτό που θέλεις με το όνομά του και διεκδίκησέ το από τον Θεό, **(β)** Ελευθερώσου από κατάρες του παρελθόντος και των προγόνων σου, **(γ)** Πρόσφερε δέκατα και άλλες οικονομικές εισφορές για να πετύχεις [εξαγοράσεις] οικονομική ευμάρεια, κ.λπ. παρόμοια.[*3]

Δάσκαλοι και ακόλουθοι αυτής της κακοδιδασκαλίας παρουσιάζουν ως θεμέλιο των ισχυρισμών τους εδάφια, που τα περισσότερα είναι άσχετα με το θέμα και χρησιμοποιούνται ΕΞΩ από τα συμφραζόμενα της περικοπής από την οποία τα αφαιρούν. Και ένα από τα χονδροειδέστερα λάθη είναι ο ισχυρισμός τους ότι οι πιστοί ως άτομα και Εκκλησία μπορούν να έχουν μεγαλύτερη δύναμη και από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. **Αυτό κι αν είναι πλάνη!**

Πρώτα η ιστορία

Προειπώθηκε ότι ως βάση αυτής της αντίληψης προβάλλεται το χωρίο Ιωάν. 14/ιδ/11-14, όπου εκ πρώτης όψεως, φαίνεται ο Ιησούς να υπόσχεται στους μαθητές Του ότι θα κάνουν πράγματα «μείζονα» από τον Ίδιο και μερικοί εξηγούν αυτή την περικοπή να εννοεί πως μεγαλύτερες φανερώσεις της δύναμης του Θεού θα πραγματοποιούνταν μετά την Ανάληψη του Ιησού. Κάποιοι μάλιστα τοποθετούν την εκπλήρωση αυτών των λόγων στις δικές μας μέρες, που σκόπιμα χαρακτηρίζονται ως «*έσχατοι καιροί*» και εποχή της «*όψιμης βροχής*».

Έχοντας πίσω μας 2.000 χρόνια χριστιανικής ιστορίας, μια τέτοια αντίληψη δεν είναι δυνατό να επιβεβαιωθεί. Ο Ιησούς ανάστησε νεκρούς, περπάτησε πάνω στο νερό, δημιούργησε τροφή για χιλιάδες, θεράπευσε λεπρούς και χωλούς, άνοιξε μάτια τυφλών και αυτιά κουφών! Αλλά πουθενά δεν αναφέρεται επανάληψη τέτοιων γεγονότων, σε κανένα από τους είκοσι αιώνες που πέρασαν έκτοτε, και δεν υπάρχει μαρτυρία σε αξιόπιστες πηγές, ότι κάποιος πιστός έκανε περισσότερα ή μεγαλύτερα θαύματα από τον Ιησού.

Άλλοι προσπάθησαν να εξηγήσουν τούτα τα λόγια παραθέτοντας εξαιρετικές θαυματουργικές πράξεις στην εποχή των Αποστόλων, όπως ότι: • 1. Η σκιά του Πέτρου θεράπευε τους ασθενείς (Πράξ. 5/ε/15). • 2. Ασθένειες θεραπεύτηκαν και δαιμόνια εκβλήθηκαν με τη χρήση μαντιλών και ζωνών που είχαν αγγίξει το σώμα του Παύλου (Πράξ. 19/ιθ/ 12). • 3. Ο Ανανίας και η Σαπφείρα έπεσαν νεκροί με το λόγο του Πέτρου (Πράξ. 5/ε/5-10). • 4. Ο μάγος Ελύμας τυφλώθηκε με το λόγο του Παύλου (Πράξ. 13/ιγ/11). • 5. Οι μαθητές κήρυξαν σε όλο τον γνωστό τότε κόσμο και σε όλες τις γλώσσες, ενώ ο Χριστός

κήρυξε μόνο στην Παλαιστίνη και μόνο στα αραμαϊκά, τη γλώσσα της περιοχής (Κολ. 1/α/23, Ματθ. 15/ιε/24).

«Όστις πιστεύει»

Πρέπει να τονιστεί ότι ο λόγος του Κυρίου δεν αναφέρεται μόνο στους Αποστόλους αλλά και στους υπόλοιπους χριστιανούς. Διαβάζουμε ότι αυτά τα «μείζονα» έργα θα τα κάνει «**όστις πιστεύει εις εμέ**», που περιλαμβάνει όλους τους πιστούς. Αυτό ισχύει κάθε φορά που ο Κύριος ανέφερε τη φράση «όστις πιστεύει εις εμέ», όπως π.χ. στους λόγους «Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. 6/ς/47), «Ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει» (Ιωάν. 11/ια/25), «Ο πιστεύων εις εμέ δεν πιστεύει εις εμέ, αλλ' εις τον πέμψαντά με», (Ιωάν. 12/ιβ/44) και «Εγώ ήλθον φως εις τον κόσμον, διά να μη μείνη εν τω σκότει πας ο πιστεύων εις εμέ» (Ιωάν. 12/ιβ/46). Συνεπώς, καθένας (όστις) που πιστεύει στον Χριστό θα έπρεπε να κάνει αυτά τα «μείζονα έργα». Αν όμως εμείς περιορίσουμε τη σημασία της λέξης «**έργα**» μόνο στις θαυματουργικές ενέργειες, τότε πρέπει να ομολογήσουμε ότι ο λόγος αυτός δεν εκπληρώθηκε ποτέ, επειδή ανά τους αιώνες δεν έγιναν ποτέ τέτοια «θαυματουργικά» έργα από ολόκληρο το πλήθος των πιστών, ούτε καν από αυτούς που έμειναν γνωστοί ως θαυματουργοί.

Επειδή όμως είναι αδύνατο να δεχτούμε ότι ο Κύριος υποσχέθηκε κάτι που δεν πραγματοποιήθηκε, είναι πρόπον να εξετάσουμε μήπως το λάθος είναι στη δική μας κατανόηση των λόγων Του· μήπως τελικά έχουν παρεξηγηθεί αυτά τα λόγια, και τους αποδίδεται σημασία διαφορετική από εκείνη που έλεγε ο Χριστός;

Είναι γνωστό ότι ο Κύριος δεν έδινε μεγάλη σπουδαιότητα ούτε καν στα δικά Του υπερφυσικά ενεργήματα, επειδή ήξερε ότι είχαν μόνο προσωρινή αξία, αφού

δεν μετέβαλλαν την καρδιά και το χαρακτήρα των ανθρώπων που τα έβλεπαν ή τα απολάμβαναν. Παράδειγμα οι εχθροί του Ιησού οι οποίοι έχοντας πεισθεί πέραν πάσης αμφιβολίας για το θαύμα της ανάστασης του φίλου του Χριστού, **«συνεβουλευθήσαν διά να θανατώσωσι και τον Λάζαρρον»** (Ιωάν. 12/ιβ/10). Επίσης στο πλήθος που ακολουθούσε τον Κύριο επειδή έφαγαν, ο Κύριος είπε: **«Με ζητείτε, ουχί διότι είδετε θαύματα, αλλά διότι εφάγετε εκ των άρτων και εχορτάσθητε»** (Ιωάν. 6/ς/26).

Τι είναι τα «έργα»;

Η λέξη «**έργα**» είναι γενικότερος όρος με μεγαλύτερο περιεχόμενο, που περιλαμβάνει και τα θαύματα αλλά δεν περιορίζεται σ' αυτά. Αν και σε μερικά σημεία στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη αφορά θαύματα του Ιησού (Ιωάν. 7/ζ/3, 21, 9/θ/4, 10/ι/25), συνήθως όταν ο Ιωάννης θέλει να μιλήσει για θαύματα, χρησιμοποιεί τη λέξη «**σημείον**» (που καταχρηστικά αποδίδεται από τον Βάμβα ως «θαύμα»).

Στο Ιωάν. 8/η/39 ο Ιησούς εξήγησε στους Εβραίους: **«Εάν ήσθε τέκνα του Αβραάμ, τα έργα του Αβραάμ ηθέλετε κάμναι»**, όμως ο Αβραάμ δεν έκανε θαύματα, οπότε ο Κύριος Ιησούς μάλλον αναφέρεται στις πράξεις πίστης του Αβραάμ (Εβρ. 11/ια/8-12). Σπουδαίο επίσης εν προκειμένω είναι το Ιωάν. 14/ιδ/10, όπου ο Ιησούς εξηγεί: **«Τους λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν εμοί αυτός εκτελεί τα έργα»**, όπου ως «**έργα**» εννοούνται οι «**λόγοι**» από το ά μέρος του στίχου.

Μεγαλύτερα ή περισσότερα;

Υπάρχει μια άλλη προσπάθεια ερμηνείας, που υποστηρίζει ότι οι λόγοι του Χριστού αναφέρονταν όχι σε «σπουδαίότερα έργα» αλλά μάλλον σε «περισσότε-

ρα έργα” και, πράγματι, όταν διαβάζουμε τα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου των Πράξεων, είναι σαφές ότι τα έργα του Πέτρου και των άλλων Αποστόλων μοιάζουν να ξεπέρασαν εκείνα του Ιησού τουλάχιστον αριθμητικά. Την ημέρα της Πεντηκοστής προστέθηκαν στην εκκλησία ίσως περισσότεροι από όσους πίστεψαν στον Χριστό σε όλη τη διάρκεια της επίγειας δράσης Του. Παράλληλα το ευαγγέλιο διαδόθηκε στην Ιουδαία, τη Σαμάρεια και «**έως εσχάτου της γης**», σε σημείο να χαρακτηρίζονται οι Απόστολοι ως «**οι αναστατώντες την οικουμένην**» (Πράξ. 17/ιζ/6), ενώ και ο Παύλος δήλωσε ότι «**εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα της οικουμένης οι λόγοι αυτών**» (Ρωμ. 10/ι/18).

Ακόμη και αν λησμονήσουμε προς στιγμή ότι όλα τα έργα των Αποστόλων έγιναν με τη δύναμη του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος, δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι ο Ιωάννης κλείνει το ομώνυμο Ευαγγέλιο –που όπως φαίνεται είναι το τελευταίο σύγγραμμα της Καινής Διαθήκης– τονίζοντας πως τα έργα που έκανε ο Ιησούς ήταν τόσα πολλά, που «**εάν γραφθώσι καθ’ εν, ουδ’ αυτός ο κόσμος νομίζω θέλει χωρήσει τα γραφόμενα βιβλία**» (Ιωάν. 21/κα/25).

Πρέπει να προσεχθεί, επίσης, ότι η λέξη «**μείζων**» (=μεγαλύτερος) που χρησιμοποιήσε ο Κύριος, ποτέ δεν αναφέρεται σε μεγαλύτερο αριθμό αλλά πάντοτε σε ανώτερη ποιότητα και μια προσεκτική μελέτη της λέξης «**μείζων**» στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη δείχνει ότι αυτή αναφέρεται πάντα και με συνέπεια σε κάτι ανώτερο ποιοτικά και όχι περισσότερο αριθμητικά. Αν ο Ιωάννης ήθελε να αναφερθεί στον αριθμό των έργων, προφανώς θα χρησιμοποιούσε κάποια άλλη λέξη.

Στο Ιωάν. 19/ιθ/11 ο Ιησούς λέει στον Πιλάτο «**ο παραδίδων με εις σε έχει μεγαλύτεραν [μείζονα] αμαρτίαν**» και όλοι

καταλαβαίνουμε ότι η αμαρτία του Ιούδα, που πρόδωσε τον Ιησού, ήταν μεγαλύτερη από εκείνη του Πιλάτου όχι σε αριθμό αλλά σε σοβαρότητα. Άλλα όμοια παραδείγματα υπάρχουν στα χωρία • 4/δ/12 «**μεγαλήτερος [μείζων] του πατρός ημών Ιακώβ**», • 5/ε/36 «**μαρτυρίαν μεγαλητέραν [μείζω] της του Ιωάννου**», • 8/η/53 «**είσαι μεγαλήτερος [μείζων] του πατρός ημών Αβραάμ**;» • 10/ι/29, «**Ο Πατήρ [Θεός] (...) είναι μεγαλήτερος [μείζων] πάντων**» κ.ο.κ.

Ίσως όμως το πιο ταιριαστό παράδειγμα βρίσκεται στο χωρίο Ιωάν. 5/ε/20, όπου ο Κύριος λέει ότι «**Ο Πατήρ αγαπά τον Υιόν και δεικνύει εις αυτόν πάντα όσα αυτός πράττει, και μεγαλήτερα [μείζονα] τούτων έργα θέλει δείξει εις αυτόν, διά να θαυμάζητε σεις**». Ξεχωρίζουμε αυτό το εδάφιο επειδή μοιάζει τόσο πολύ με το Ιωάν. 14/ιδ/12, που αναφέραμε στην αρχή, αφού και στους δύο στίχους ο Ιησούς μιλά για «**μείζονα έργα**». Σε τούτη την περίπτωση όμως ο Ιησούς αντιπαραβάλλει τη θεραπεία του χωλού ανθρώπου (Ιωάν. 5/ε/1-16) με τα μεγαλύτερα [μείζονα] έργα που ο Ίδιος θα έκανε στο μέλλον, έργα ποιοτικά ανώτερα από τη θεραπεία ενός ανθρώπου, επειδή εκείνα θα διαρκούσαν για πάντα, ενώ ο χωλός προφανώς θα αρρώσταινε ξανά αργότερα και από κάποια αιτία θα πέθανε τελικά ως θνητός.

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι ο όρος «**μείζονα έργα**» δεν σημαίνει ότι οι πιστοί θα κάνουν περισσότερα ή μεγαλύτερα έργα από τον Ιησού, αλλά ότι τα δικά τους έργα θα είναι «**μείζονα**» με την έννοια ότι θα έχουν αιώνια αξία στη ζωή των ανθρώπων, και τέτοια ήταν όλα όσα οι Απόστολοι και οι υπόλοιποι μαθητές έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν από την Ανάληψη του Ιησού και την έκχυση του Αγίου Πνεύματος μέχρι σήμερα.

Πότε τους μίλησε για “μεγαλύτερα έργα”;

Η στιγμή κατά την οποία ο Κύριος μίλησε για τα μεγαλύτερα έργα, δεν ήταν τυχαία. Πρώτα απ’ όλα δεν το είπε αυτό στο πλήθος αλλά στη στενή ομάδα των μαθητών Του. Ύστερα βρισκόταν μόνο λίγες ώρες πριν από το πάθος και τη σταύρωση. Τους είχε ήδη πληροφορήσει, γι’ αυτό, έτσι η καρδιά των μαθητών ήταν ταραγμένη και ο νους τους αντιμετώπιζε φοβερά αδιέξοδα, όπως εκείνα που έκφρασαν οι δύο προς Εμμαούς, ότι δηλαδή «**ηλπίζομεν ότι αυτός είναι ο μέλλων να λυτρώση τον Ισραήλ**». Το ξέρει αυτό ο Χριστός, γι’ αυτό και λέει: «**Ας μη ταράττηται η καρδιά σας· πιστεύετε εις τον Θεόν, και εις εμέ πιστεύετε**» (Ιωάν. 14/ιδ/1), και προσπαθεί να τους ανοίξει νέους ορίζοντες μιλώντας για την «**οικία του Πατρός**» και για τον «**τόπο**» που πρόκειται να τους ετοιμάσει, όμως εκείνοι δεν είναι σε θέση να αναχθούν σε πνευματικές σφαίρες.

Στις απορίες του Φίλιππου απαντά με παράπονο: «**Τόσον καιρόν είμαι μεθ’ υμών, και δεν με εγνώρισας, Φίλιππε; όστις είδεν εμέ είδε τον Πατέρα· και πως συ λέγεις, Δείξον εις ημάς τον Πατέρα;**» (εδ. 9) και αφού τους εξηγεί πως όλα προέρχονται από τον Θεό, τους δίνει την υπόσχεση ότι μετά την αναχώρησή Του και εκείνοι θα μπορούν να κάνουν «τα έργα» του Θεού. Τους εξηγεί πως ο λόγος για τον οποίο τους κάλεσε και τους αποστέλλει δεν είναι άλλος παρά να κάνουν το θεϊκό θέλημα, και όντως το θέλημα του Θεού είναι τα “μείζονα έργα”.

Ο Κύριος θέλει να αποσπάσει την προσοχή τους από αυτά που εκείνοι έκριναν με τη λογική τους και δείχνει πως ο δικός Του ορίζοντας δεν σταματά σε μια επίγεια Βασιλεία. Ο Θεός θέλει να σώσει ολόκληρο τον κόσμο και όχι μόνο τη δική

τους μικρή ομάδα ή λαό, και να ποια είναι τα μεγαλύτερα έργα· όχι να σωθούν μόνο οι λίγοι μαθητές ή ο ολιγάριθμος Ισραήλ, αλλά, σύμφωνα με την αρχαία υπόσχεση στον Αβραάμ, να ευλογηθούν «**πάσαι αι φυλαί της γης**» (Γεν. 28/κη/14). Κάθε συμμετοχή και συμβολή στην επίτευξη αυτού του τεράστιου σκοπού, ανήκει σ’ αυτά τα «**μείζονα έργα**» για τα οποία και οι Απόστολοι και όλοι οι πιστοί πρέπει να εργαζόμαστε.

Στα μάτια του Κυρίου Ιησού η αξιολόγηση των θαυμάτων ή των έργων, πολύ απέχει από την ανθρώπινη. Όταν οι μαθητές γύρισαν ενθουσιασμένοι επειδή εξόρκισαν δαιμόνια, Εκείνος τους είπε: «**Εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς**» (Λουκ. 10/ι/20), δείχνοντας σαφώς ότι η καταγραφή του ονόματός κάποιου στο Βιβλίο της Ζωής είναι έργο σπουδαιότερο και μεγαλύτερο από οποιαδήποτε θεραπεία ή εξορκισμό δαιμονίων, και ήταν σ’ αυτό τον τομέα του κηρύγματος που οι Απόστολοι διακρίθηκαν ιδιαίτερα μετά την Ανάληψη του Χριστού.

Επιπλέον, ο Ιωάννης εξηγεί ότι τα θαυμαστά έργα του Ιησού ήταν μοναδικά υπό την έννοια ότι φανέρωσαν τη δόξα Του (Ιωάν. 2/β/11), και εκτελέστηκαν και καταγράφηκαν ως σημεία «**διά να πιστεύσητε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντες να έχητε ζωήν εν τω ονόματι αυτού**» (Ιωάν. 20/κ/30-31). Έτσι τα θαύματα του Ιησού ήταν εκδήλωση της δόξας και της θείας Του καταγωγής, και ως τέτοια δε θα μπορούσαν να επαναληφθούν από κανέναν άλλον, αφού θα είχε ανάλογα προσόντα και αποστολή.

Αλλά γιατί οι μαθητές έμελλε να κάνουν “μεγαλύτερα έργα”; Η εξήγηση δίνεται από τον ίδιο τον Κύριο «**διότι εγώ υπά-**

γω προς τον Πατέρα μου» (Ιωάν. 14/ιδ/12). Αυτό έγινε πραγματικά όταν ο Πέτρος κήρυξε την ημέρα της Πεντηκοστής στο έκπληκτο από όσα έβλεπαν και άκουγαν πλήθος, **«ο Θεός Κύριον και Χριστόν έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε»** και απευθυνόμενος στο Συνέδριο λίγο μετά τη θεραπεία του εκ γενετής χωλού, είπε: **«Ο Θεός του Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ο Θεός των πατέρων ημών, εδόξα-σε τον Υιόν αυτού Ιησούν, τον οποίον σεις παρεδώκατε (...) ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, του οποίου ημείς είμεθα μάρτυρες»** (Πράξ. 2/β/36, 3/γ/13-15).

Με τον τρόπο αυτό οι Απόστολοι ήταν ικανοί να δείξουν στους ανθρώπους –φίλους και εχθρούς– ότι πράγματι ο Ιησούς έχει καθίσει στα δεξιά του Θεού ως Κύριος και Χριστός.

Τα έργα και ΤΟ ΕΡΓΟ

Οι μαθητές κάποτε νόμισαν μεγάλο έργο αν κατάφερναν **«να καταβή πυρ από του ουρανού και να αφανίση αυτούς [τους Σαμαρείτες που δεν τους καλοδέχτηκαν], καθώς και ο Ηλίας έκαμε»**, όμως ο Χριστός τους επέπληξε και είπε: **«δεν εξεύρετε ποίου πνεύματος είσθε**

σεις» (Λουκ. 9/θ/55).

Με τον όρο **«ΤΟ έργον του Θεού»** ο Ιωάννης υπονοεί το «θέλημα» του Θεού. Αυτό φαίνεται στο διάλογο που είχε ο Κύριος με κάποιους Ιουδαίους όταν Τον ρώτησαν: **«Τι να κάμωμεν, διά να εργαζώμεθα τα έργα του Θεού»;** Εκείνος τότε τους απάντησε: **«Τούτο είναι το έργον του Θεού, να πιστεύσητε εις τούτον, τον οποίον εκείνος απέστειλε»** (Ιωάν. 6/ς/28-29).

Αν ίσως κάποιος πει ότι αυτό δεν είναι έργο, παρά ανταπόκριση σε μια επιθυμία, σε ένα θέλημα, αρκεί να σκεφτούμε πως και όταν ο Χριστός ήρθε να κάνει **«τα έργα του Θεού»**, πράγματι στο άγιο θέλημα ανταποκρίθηκε! Έτσι κι εμείς, όταν καλούμαστε να κάνουμε τα όποια **«μείζονα έργα»**, στο ίδιο θείο θέλημα καλούμαστε ν' ανταποκριθούμε. Επειδή όμως εμείς δεν έχουμε από μόνοι μας δύναμη ή ικανότητα για τούτο, ο Κύριος λέει ότι, **«χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν»** (Ιωάν. 15/ιε/5). Εφαρμόζοντας στη ζωή του το θέλημα του Θεού –το «έργο» το δικό Του– ο Παύλος κατάλαβε πως έπρεπε να μη ζει πλέον το εγώ του αλλά ο Χριστός, και για τούτο μπορούσε να λέει, **«Τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντός με Χριστού»** (Φίλιπ. 4/δ/13).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δυστυχώς υπήρξε μικρός αριθμός ανδρών που αυτο-εunuχίσθησαν, –ένας ήταν ο Ωριγένης– εφαρμόζοντας κατά γράμμα το Ματθ. 19/ιθ/12, όπου ο Ιησούς –μιλώντας για το αδιάλυτο του γάμου και ενάντια στο διαζύγιο– είπε μεταξύ άλλων τη φράση, **«Είναι ευνούχοι, όπινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών»**.

2. Το σπουδαίο είναι πως ούτε στη δική τους ζωή συμβαίνουν τέτοια «μείζονα» έργα, όμως μερικοί από αυτούς είναι τόσο άθλιοι, που αναίσχυντα ισχυρίζονται πως τέτοια πράγματα υπάρχουν τάχα στη ζωή τους, αλλά –τι περίεργο– συμβαίνουν μόνο σε εξωτικές χώρες ή πριν από κάποια χρόνια...

3. Δεν είναι της ώρας να μιλήσουμε και να αποδείξουμε τις ταχυδακτυλουργίες και απάτες που χρησιμοποιούνται γύρω από το χώρο της θρησκείας –οποιασδήποτε θρησκείας, του χριστιανικού κόσμου μη εξαιρουμένου– επειδή γι' αυτά υπάρχουν τόσα στοιχεία ώστε όποιος θέλει να ενημερωθεί μπορεί να το κάνει χωρίς δυσκολία.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Αναφορικά με όσα γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος για τη γλώσσα στην εκκλησιαστική λατρεία, το περιοδικό των Ρωμαιοκαθολικών «ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ» (5-6/10, σελ. 36) έγραψε τα εξής ορθά:

[...] επειδή και από την πλευρά της Καθολικής Εκκλησίας αντιμετωπίσαμε το πρόβλημα πριν από κάποιες δεκαετίες, με τα όποια αποτελέσματα μπορέσαμε να επιτύχουμε, θεωρώ χρήσιμο να θέσω κάποιες σκέψεις στο τραπέζι των συζητήσεων.

α/ Είναι σαφές ότι το πρωτότυπο παραμένει το αυθεντικό κείμενο, όσες μεταφράσεις κι αν γίνουν. **β/** Σε τίποτα δεν ωφελεί την εν γένει ποιμαντική και το ιδιαίτερο πνευματικό καλό των πίστων αν, στο έργο της μετάφρασης των ιερών κειμένων εμπλέξουμε το γνωστό ελληνικό γλωσσικό πρόβλημα. **γ/** Εφόσον στην Ελλάδα υπάρχει ακό-

μα, δυστυχώς, πολυγλωσσία (καθαρεύουσα, δημοτική, μαλλιαρή και τα υποπροϊόντα τους), είναι σοφό, η ιεραρχία ή κάποια εξουσιοδοτημένη ομάδα ειδικών να επιλέξουν το επιθυμητό γλωσσικό επίπεδο για να εξασφαλιστεί η ενότητα, η κατανόηση από τους πιστούς και η περιποιημένη γλώσσα. **δ/** Όποια γλώσσα και αν επιλεγεί, να γνωρίζουμε ότι καμιά δεν είναι "ακάθαρτη". [...] Για όλους αυτούς τους λόγους, με ενδιαφέρον αναμένουμε την κατάληξη των συζητήσεων και με χαρά θα δεχθούμε τα πρώτα αποτελέσματα.

Όταν βλέπεις τα πράγματα αδέσμευτος από παραδοσιοποληξία και άλλες αρνητικές αγκυλώσεις του παρελθόντος, όλα είναι απλά και τουλάχιστον στο σημείο αυτό οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν κάνει μιλία προόδου! **✚**

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΛΥ ΠΙΠΕΡΙ...

16^{HC} ΕΟΡΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ & ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

“Χαίρε δι’ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει”
Σὲ ἄφορᾷ.
Ἡ Παναγία ἀναίρεσις τῆς ἁμαρτίας.

Δεν είναι άσχετη με τα παραπάνω η καρτέλα που μοιράστηκε στην πόλη μας όπου η ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ χρήση τόνων ακόμη και στα ΚΕΦΑΛΑΙΑ φανερώνει, αν μη τι άλλο, τις εμμονές των συντακτών της. Και να σκεφτεί κανείς πως μ’ αυτό τον τρόπο προσπαθούσαν προσελκύσουν νέους σε εκδήλωση της Μητρόπολης... **✚**

Σε επίρρωση όσων γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος για τη διαμάχη που έχει ξεσπάσει μεταξύ Εκτελεστικής Διακονίας (Ε.Δ.) των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και των Σωματείων (ΣΩΜ) που διαχειρίζονται την περιουσία τους, ήρθε η έκδοση (με απλό φωτοτυπημένο 4σέλιδο) του πρώτου τεύχους του εικονιζόμενου έντυπου "Κοινωνία", που προέκυψε ως μέσο επικοινωνίας της ΕΔ με τα μέλη των εκκλησιών.

Πίσω από τα "ευγενικά" λόγια διαφαίνεται η σημερινή εικόνα των εκκλησιών, όχι λαμπρή και ένδοξη, όπως μέχρι πρότινος, αλλά με λόγια σαν κι αυτά:

"... Είναι σε όλους μας γνωστό πως εδώ και αρκετά χρόνια διάφορες διαφωνίες, δυσαρέσκεις, παράπονα και πικρίες έχουν λυπήσει αδελφία μας. Κάποιες εκκλησίες έχουν διασπασθεί. Αρκετοί έχουν απομακρυνθεί από την τοπική τους εκκλησία στην οποία έζησαν πολλά χρόνια.

... Προτρέψαμε τις εκκλησίες να διοργανώσουν τις συμπροσευχές με θέμα "ταπείνωση και εκζήτηση του προσώπου του Κυρίου". Η κίνηση αυτή πιστεύουμε ότι βοηθάει όλους μας να έρθουμε κοντά και με πιο νηφάλιο τρόπο, από ότι στο παρελθόν, να επιδιώξουμε μία νέα προσέγγιση ο ένας προς τον άλλον.

... Γνωρίζουμε πως τα προβλήματα δεν λύνονται με τρόπο "μαγικό" και "αυτόματο" επειδή απλά συμπροσευχόμαστε. Πιστεύουμε όμως ότι η συμμετοχή μας, φανερώνει τουλάχιστον την επιθυμία της καρδιάς μας να έρθουμε κοντά ώστε να ακολουθήσουν και τα επόμενα απαραίτητα βήματα. Η πνευματική βάση είναι ότι είμαστε πνευματικά αδελφία και μπορούμε μαζί να σταθούμε στην παρουσία του Θεού.

... θέμα αφορά γενικότερα τη λειτουργία των διακονιών της Κοινωνίας μας. Πώς δηλαδή θα είναι περισσότερο λειτουργικές,

παραγωγικές και στοχευμένες εκφράζοντας το δυναμικό των εκκλησιών μας αλλά και αξιοποιώντας το, ώστε η συνοχή μας να αυξηθεί ως Κοινωνία και να είναι καρποφόρα στο έργο του Θεού.

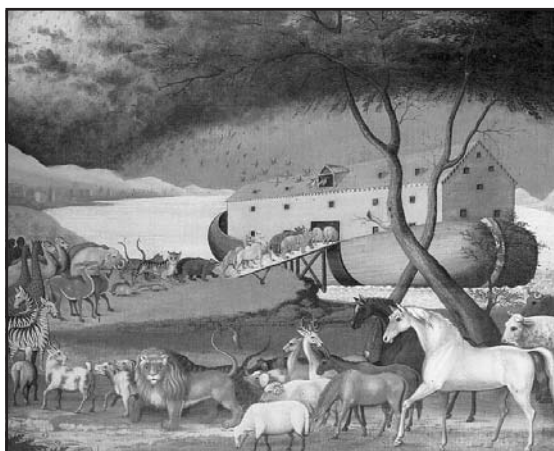
... Ζήτημα που μας απασχόλησε είναι οι αντιλήψεις περί θεμάτων αμφιλεγόμενων, όπως η ενδυμασία, η μουσική και το θέαμα. Πώς τα αντιμετωπίζουμε όλα αυτά καθώς σχετιζόμαστε ο ένας με τον άλλον;

... θέμα, σχετικό με το Πνευματικό μας Κέντρο στο Σούνιο, είναι η αποπεράτωση των τεχνικών εργασιών που πραγματοποιούνται στον χώρο λειτουργίας των Παιδικών Προγραμμάτων. Το μεγάλο ύψος της οικονομικής δαπάνης μάς ώθησε στην απόφαση διενέργειας εράνου ο οποίος και πραγματοποιήθηκε.

Δεν είναι πρόθεσή μας να μπούμε σε λεπτομέρειες. Επισημαίνουμε μόνο ότι την ίδια ώρα που οι διοικούντες τα Σωματεία (και την περιουσία) εκδίδουν πολύχρωμα πολυτελή έντυπα, η Εκτελεστική Διακονία αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει φωτοτυπίες... Λέει τούτο κάτι; Σ' εμάς λέει πολλά... διότι μπορεί να καταλάβει κανείς πώς διαγράφεται στο μέλλον η "συνεργασία" των δύο παρατάξεων... Προφανώς "χριστιανικά" αλλά με μέσα και μεθόδους σαρκικότερες. Προς το παρόν, ούτε ως "Διακονία" λειτουργούν, μα ούτε ως "Κοινωνία"...

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ... ΒΡΕΘΗΚΕ (Π Α Λ Ι ;)

Διάφοροι εξερευνητές ψάχνουν επί δεκαετίες για να βρουν την Κιβωτό του Νώε, και αρκετοί υποστήριξαν κατά καιρούς ότι την βρήκαν... Πιο πρόσφατα μια ομάδα από την Κίνα και την Τουρκία δήλωσε πως είναι «99,9%» σίγουρη ότι τα λείψανα που ανακάλυψαν σε ύψος 4.000 μ. στο όρος Αραράτ, ανήκουν στη βιβλική Κιβωτό. Η ομάδα της “Noah’s Ark Ministries International” με έδρα στο Χονγκ Κονγκ, υποστηρίζει ότι η χρονολόγηση που έγινε με άνθρακα τοποθετεί τα λείψανα σε ηλικία 4.800 ετών, που ταιριάζει με το βιβλικό χρονικό πλαίσιο.

Όμως ένα πρώην μέλος της ομάδας υποστηρίζει ότι έχει λόγους να πιστεύει πως μια ομάδα Κούρδων έφεραν τα ξύλα πάνω στο βουνό και οργάνωσαν επιμελημένη εξαπάτηση. Άλλοι πάλι θεωρούν ότι η ομάδα δεν παρουσίασε ακόμη αρκετά αποδεικτικά στοιχεία. Το γεγονός είναι ότι Τούρκοι αξιωματούχοι χαιρέτισαν θερμά

την “ανακάλυψη”, λέγοντας ότι θα μπορούσε να ωθήσει τον τουρισμό στην περιοχή, για δε τον “θρησκευτικό” τουρισμό και τα κέρδη που αποδίδει, είναι γνωστά όσα προσπάθησε επί των ημερών του ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος και πολλοί άλλοι Μητροπολίτες. **✚**

ΤΟ ΣΟΥΡΤΑ - ΦΕΡΤΑ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΑΔΩΝ

Στο περιοδικό «**Ιωάννης Βαπτιστής**» διαβάσαμε τις εξής εύλογες απορίες, τις οποίες συμμαριζόμαστε:

- Ποιον διακονούν οι **πολλοί αρχιερείς** σε μια πανήγυρι; Μήπως ο λαός φωτίζεται απ’ τη λάμψη της μίτρας τους;

- Τι υπηρετούν με την ομαδική τους παρουσία και με τα **πολυαρχιερατικά** συλλείτουργα; Μήπως ο λαός στηρίζεται στην πίστι με τις πολλές πατερίτσες τους; (...)

- Η προσοχή πολλών εστιάζεται στη φορεσιά και στο **στολισμό των δεσποτάδων** κι όχι στην προσευχή και στην κατάνυξη. Τεντώνουν τ’ αυτί τους ν’ ακούσουν τις διάφορες “**φήμες**” των δεσποτάδων, κι όχι στο τι λέει ο λόγος του Θεού στον Απόστο-

λο και το Ευαγγέλιο. (...)

- Επιτέλους ας τεθή τέρμα σ’ αυτό το “**σούρτα-φέρτα**”...

Όλα τούτα θυμίζουν τους λόγους του Χριστού για τους Φαρισαίους της εποχής Του: «**Πράττουνσι πάντα τα έργα αυτών διά να βλέπωνται υπό των ανθρώπων. Και πλατύνουσι τα φυλακτήρια αυτών και μεγαλύνουσι τα κράσπεδα των ιματίων αυτών, και αγαπώσι τον πρώτον τόπον εν τοις δείπνοις και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς και τους ασπασμούς εν ταις αγοραίς**» (Ματθ. 23/κγ/5-7). Το χρήμα δεν φαίνεται να το μισούν, μα και “**την δόξα ουδείς εμίσησεν**”. **✚**

Εκ καρδίας

Αμηχανία ή χοντροπετσιά;

Με αφορμή όσα γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος για τα συμβαίνοντα στο χώρο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στη χώρα μας, αναρωτιόμασταν ποια θα ήταν η αντίδραση των φορέων και προσώπων που αναφέρθηκαν. Είχαμε την ελάχιστη ελπίδα ότι κάποιος ή κάποιοι θα είχαν το σθένος να υπερασπιστούν τον εαυτό τους και ν' αντικρούσουν αυτά που παρουσιάσαμε. Να προσπαθήσουν τουλάχιστον... Αλλά δεν ακούστηκε ούτε ανάσα...

Εξαίρεση κάποιος «**εκ της σπείρας**» (Ιωάν. 18/1η/12), που έσπευσε να γράψει –ίσως για να δείξει “καλήν διαγωγήν” στους προϊσταμένους του– πως το περιεχόμενο του «Τ» είναι «**άκρως απαράδεκτο, γιατί δεν ταιριάζει ούτε με το ήθος ούτε με το ύφος**» του Χριστού και του Ευαγγελίου... Αλλά για την “ταμπακιέρα” ούτε λέξη...

Αντίθετα κάποιοι απλοί άνθρωποι –πληγωμένοι από τις αυταρχικές συμπεριφορές για τις οποίες γράψαμε– και κάποιοι πρώην Πρεσβύτεροι, που είχαν το κουράγιο να παραιτηθούν και να απομακρυνθούν εγκαίρως από τα ερείπια, μας μίλησαν για να επαληθεύσουν και να επιβεβαιώσουν την αλήθεια όσων γράψαμε για τα πράγματα στο χώρο «**Πλησίον Πλατείας Βάθης**»... Και ένα πρόσωπο, που είναι σε θέση και να γνωρίζει και να καταλαβαίνει τα συμβαίνοντα, έχυσε καυτά δάκρυα... Να εκκληφθεί τούτο ως ακτίνα ελπίδας για το μέλλον; Το ευχόμαστε!

Το γεγονός είναι πως στους δύο μήνες που πέρασαν, υπήρξε απόλυτη σιωπή από μέρους των ίδιων των πρωταγωνιστών – οφείλουμε να πούμε και των δύο παρατάξεων... μόνο ένας “εύελπης νεαρός” **ηλικίας 80 ετών**, άρχισε ξαφνικά να περιέρχεται τις εκκλησίες της επαρχίας για να εξασφαλίσει “ψηφάκια”, ελπίζοντας να “σώσει” την υστεροφημία του με επανεκλογή στην Εκτελεστική Διακονία, βαδίζοντας πιστά στα ίχνη εκείνου που “φτύνει” μετά θάνατον.

Δεν ξέρουμε αν τούτη η “άκρα του τάφου σιωπή” είναι σύμπτωμα αμηχανίας, βήμα στρατηγικής ή απόδειξη “χοντροπετσιάς”... Δεν θα απορούσαμε μάλιστα, ακόμη και αν έλεγαν ότι “σιωπούν” κατά το παράδειγμα του Χριστού ενώπιον του Πιλάτου, επειδή η απώλεια του μέτρου εκδηλώνεται με απρόβλεπτους τρόπους...

Ο σεβάσμιος γέροντας της γειτονιάς που μεγαλώσαμε θα φώναζε: «**Τι ψυχή θα παραδώσετε μωρέ;**» αλλά ποιος θα τον άκουγε;

Υπάρχει και άλλο κακό...

Οι περικοπές στα εισοδήματα των περισσότερων ανθρώπων στη χώρα μας δεν μπορεί να θεωρηθούν ούτε ευχάριστες ούτε εύκολες. Δυστυχώς, όμως, όπως φαίνεται αυτό είναι αναπόφευκτο, είτε επειδή πραγματικά δεν γίνεται αλλιώς, είτε επειδή κάποιοι προσπαθούν να ξεφύγουν τις ευθύνες τους φορτώνοντας τις συνέπειες στους πολλούς.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κόβοντας μισθούς και συντάξεις, περιορίζοντας επιδόματα και προσθέτοντας έτη εργασίας, αυξάνοντας την άμεση και έμμεση φορολογία και άλλα που ακόμη δεν έχουν αποκαλυφθεί, κάθε νέα μέρα επιβεβαιώνει όλο και περισσότερο ότι η **τλήμων Ελλάς** δεν είναι πλέον **ούτε κυρίαρχη, ούτε ανεξάρτητη, ούτε φερέγγια** ως αξιόπιστος εταίρος στο διεθνές γίγνεσθαι.

Οι γονείς κάναμε όνειρα για τα παιδιά μας κι οι ηλικιωμένοι έλπιζαν να έχουν ένα αποκούμπι για τα στερνά και τις δύσκολες ώρες τους. Όμως όλα ανατράπηκαν ως ένα βαθμό και κανείς δεν μας εγγυάται για το αύριο.

Η κατάσταση θυμίζει την περίπτωση του Δαβίδ, όταν έγραψε:

«Υψώνω τους οφθαλμούς μου προς τα όρη· πόθεν θέλει ελθεί η βοήθειά μου; Η βοήθειά μου έρχεται από του Κυρίου, του ποιήσαντος τον ουρανόν και την γην. Δεν θέλει αφήσει να κλονισθή ο πους σου· ουδέ θέλει νυστάξει ο φυλάτιν σε. Ιδού, δεν θέλει νυστάξει ουδέ θέλει αποκοιμηθή, ο φυλάτιν τον Ισραήλ. Ο Κύριος είναι ο φύλαξ σου· ο Κύριος είναι η σκέπη σου εκ δεξιών σου. Την ημέραν ο ήλιος δεν θέλει σε βλάψει, ουδέ η σελήνη την νύκτα. Ο Κύριος θέλει σε φυλάττει από παντός κακού· θέλει φυλάττει την ψυχήν σου. Ο Κύριος θέλει φυλάττει την έξοδόν σου και την είσοδόν σου, από του νυν και έως του αιώνος. Ο Κύριος θέλει σε φυλάττει από παντός κακού· θέλει φυλάττει την ψυχήν σου.» (Ψαλμός 121/ρκα)

Μόνη εγγύηση σ' αυτές τις δύσκολες ώρες ο Κύριος των Δυνάμεων. Εκείνος για τον Οποίο γράφτηκε:

«Τίνα άλλον έχω εν τω ουρανώ; και επί της γης δεν θέλω άλλον παρά σε. Ητόνησεν η σαρξ μου και η καρδιά μου· αλλ' ο Θεός είναι η δύναμις της καρδιάς μου και η μερίς μου εις τον αιώνα». (Ψαλμ. 73/ογ/25-26). **II**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN